

Am câștigat și prezidențialele! Victoria este deplină!

Seria a V-a
16 PAGINI - 400 LEI

Numărul 117 • 20-26 noiembrie 1996

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Prima declarație publică a noului președinte al României

Dragi compatrioți,

Sondajele postelectorale pentru alegerile prezidențiale arată că electoratul român mi-a acordat încrederea sa.

Știu că, înainte de a vota, milioane de oameni s-au rugat în aceste zile pentru schimbarea în bine a țării. Dincolo de hotarul unui eveniment electoral, către lumina istoriei și a destinului profund al României.

În această toamnă, nu am fost doar în fața unor alegeri, ci în fața unei răscruci a istoriei noastre, a vocației României în sine și în lume. Faptul că mi-a fost sortit să fiu instrumentul acestei prefaceri din adânc este pentru mine un privilegiu și o onoare, cum este și o imensă răspundere.

Știu prea bine că această victorie este doar în prea mică măsură victoria mea. Este victoria milioanei de cetățeni români care au înțeles că România are nevoie de o democrație adevărată, de o economie sănătoasă și de o viață mai bună pentru toți. Este victoria milioanei de cetățeni români care au sperat încă din decembrie '89 în această schimbare, și care au avut energia, înțelepciunea și răbdarea de a câștiga acum, prin forța opțiunii lor civice, demnitatea și dreptatea pe care revoluția din decembrie ni le făgăduia.

Este victoria celor care atunci și-au dat viața pentru ca azi să putem decide prin vot asupra soartei noastre și a țării. Este victoria milioanei de cetățeni români care au trăit și au îndurat opresiunea a 50 de ani de dictatură comunistă, păstrându-și speranța de mai bine, omnia, cinstea și simțul dreptății.

Este victoria sutelor de mii de cetățeni români care au îndurat fără să-și trădeze crezul cumplita represiune a închisorilor comuniste, este victoria celor care au căzut jertfă iubirii de neam și de libertate în anii grei ai dictaturii.

Este victoria tuturor celor care s-au opus, cu gândul, cu vorba sau cu fapta, forței brute a regimului comunist care nu a reușit să-i strivească.

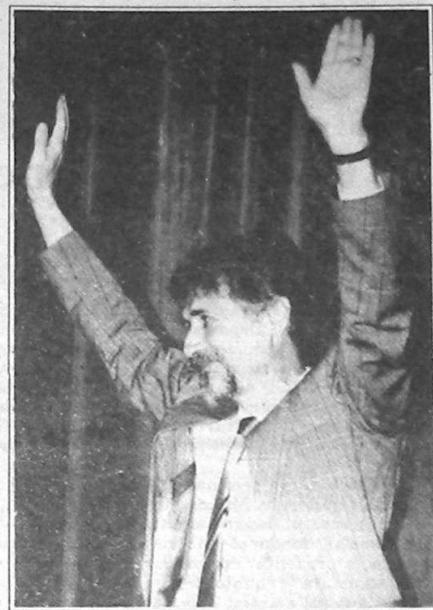
Este victoria pașnică, datorată gândului curat al românilor și voii Domnului care ne-a ajutat și ne-a ocrotit în veac.

În numele tuturor înaintașilor, în numele celor care au luptat, în numele copiilor noștri, ba chiar și în numele celor care n-au fost alături de noi până acum, dar care vor înțelege curând că și pentru ei ne-am luptat, am obținut azi cea mai dorită victorie: o victorie de pace și împăcare.

Victoria de azi, victoria forțelor democratice în alegeri democratice, reprezintă reparația istorică - dorită, așteptată, sperată - pentru înaintași și pentru noi. Ea este singura cale pe care putem pași pentru reconcilierea profundă și reală de care are nevoie România astăzi.

Am dovedit prin alegeri că suntem cea mai importantă forță politică și civică a României. Suntem forța calmă a națiunii române, forța dorinței de progres, a dorinței de împăcare, a dorinței de mai bine pentru fiecare locuitor al țării. Acum se va elibera pe deplin energia latentă a celor care iubesc prin faptele lor neamul și țara, energia descătușată a României de azi și de mâine.

Istoria noastră a mai cunoscut astfel de clipe de grație, când am știut să recuperăm timpul furat de istorie și să trecem de-a dreptul

din trecut în viitor. Așa s-a clădit România modernă, așa se va înălța și România secolului care ne așteaptă. Așa s-a clădit o țară deschisă spre Europa și spre lume, așa se va clădi România - parte integrantă a marii familii a statelor democratice, parte integrantă a Europei unite.

Vă chem să descoperim împreună acest nou veac, să folosim împreună dorința de bine a tuturor românilor pentru a da României și românilor șansa istorică pe care o merită.

Am început campania electorală sub semnul responsabilității, lansând Contractul cu România. Am încheiat turul I sub semnul responsabilității, lansând Contractul cu tânăra generație. Primesc vestea victoriei în alegerile prezidențiale sub semnul unei imense răspunderi. Știu că în favoarea mea au votat cei care doresc schimbarea în bine a României și sunt dator să respect voința lor încă din această clipă.

Cetățenii României și-au pus toată speranța în democrație; noi, cei care am câștigat alegerile parlamentare și prezidențiale din acest an, avem azi în fața istoriei responsabilitatea acestei speranțe și a împlinirii ei.

Prosperitate, demnitate și unitate poporului român, de acum și până în veac! Fie ca ziua de azi să ne îngăduie regăsirea propriei noastre ființe, a valorilor adevărate ale culturii și spiritualității prin care România a intrat în istorie și va intra, deopotrivă, în viitor. Dumnezeu să ocrotească și să binecuvânteze România!

Emil CONSTANTINESCU

Contăm pe o bună conlucrare a noului guvern cu sindicatele

O delegație a PNȚCD, condusă de dl senator Răsvan Dobrescu, a răspuns invitației conducerii fabricii de ciorapi "APOLLO", reprezentată de dl director Victor David, și sindicatului, reprezentat de liderul sindical, dl Damian Voica, și a vizitat fabrica. Convorbirile purtate de către reprezentanții PNȚCD, Ion Lambru, Maria Mihalache, Mircea Gheorghiu, cu cei care răspund de destinele a circa 900 de muncitori (în mare majoritate femei), au evidențiat faptul că, deși problemele cu care se confruntă sunt extrem de grele, aparent insurmontabile, la capătul tunelului se întrezărește totuși o lumină.

Speranțele pe care toți și le-au pus în noua conducere a țării justifică sprijinul pe care sindicatele sunt hotărâte să-l acorde noului executiv, chiar dacă îmbunătățirea situației muncitorilor nu se va produce imediat după instalarea guvernului CDR-USD. Buna conlucrare a guvernului cu sindicatele constituie una dintre cele mai importante garanții că România se va înscrie, după o așteptare de șapte ani lipsită de orice sens, pe calea unei Reforme autentice, singura posibilitate de atingere a bunăstării. Vizitând secțiile fabricii, ne-am dat seama că acest proces trebuie declanșat fără întârziere și dus la bun sfârșit fără nici o ezitare. (M.V.)

Seminarul internațional „Dezvoltarea infrastructurii României - Experiența germană”

Recent, Fundația Hanns Seidel și Departamentele de Studii, Doctrină și Programe - Departamentul Construcții din PNȚCD au organizat la Cluj-Napoca un seminar internațional privind dezvoltarea infrastructurii României - experiența germană.

În deschiderea seminarului dl prof. universitar dr. Mircea Mihăilescu, directorul departamentului Construcții, moderatorul manifestării, a prezentat comunicarea „Infrastructura - enunțul tehnic și social”. Autorul a arătat importanța infrastructurii în realizarea unei societăți democratice cu un înalt nivel de cultură și civilizație. Civilizația și cultura sunt strâns legate între ele deoarece numai într-un stat cu un nivel de civilizație ridicat cultura devine apanajul întregii populații. În cazul țării noastre, aceasta va asigura o mai bună legătură cu țările democratice din occident. S-a propus înființarea unui consiliu de dezvoltare având ca scop principal prioritățile și sursele de finanțare.

În continuare a urmat comunicarea dlui Horst Kossack din partea Fundației Hanns Seidel, privind „Modernizarea infrastructurii în Germania” cu precădere în Landul Bavaria. Principalele idei care s-au desprins din referat sunt: ● statul modern se bazează pe o infrastructură avansată ● realizarea acestei infrastructuri are o concepție de lungă durată privind alimentarea cu energie, apă, eliminarea deșeurilor, a apelor uzate și a emanațiilor nocive ● societatea modernă are nevoie de un sistem de comunicații rapid, asigurată, pe de o parte, prin șosele, căi ferate, transporturi aeriene, și, pe de altă parte, de comunicarea de informații cu ajutorul telefoniei, radiofoniei și televiziunii.

Din datele prezentate rezultă că în Germania s-au înregistrat creșteri importante ale traficului terestru și

aerian pentru mărfuri și persoane. De asemenea, telefonica, radiofonia și televiziunea s-au dezvoltat considerabil în ultimul timp. Autorul a apreciat că și România are posibilități de dezvoltare a acestor infrastructuri în lipsa căroră o societate modernă nu poate supraviețui, dar și cu respectarea strictă a protecției mediului.

Dl ing. diplomat Dieter Opatri, directorul departamentului de construcții din Landul Bavaria, a dezvoltat subiectul „Infrastructura în administrația de stat germană”, respectiv: ● cuprinsul conceptului, organisme având misiunea întreținerii, dezvoltării și inițierii de programe noi de infrastructură ● precizări cu privire la dezvoltarea dotării energetice, a asigurării protecției împotriva poluării și a inundațiilor, a conservării patrimoniului biocosmic ● problema asigurării dotărilor edilitare, alimentare cu apă, canalizare și.s.a. în orașe și sate ● organizarea dezvoltării mijloacelor de transport de performanță, drumuri, căi ferate, căi navigabile, căi aeriene, organizarea mijloacelor de comunicații telefonice și hertziene ● mijloace de susținere financiar-economică a investițiilor publice în Germania - participarea de stat, particulară, împrumuturi externe.

La lucrările simpozionului au participat numeroși specialiști, care au luat parte activă prin întrebări și discuții privind problemele infrastructurii în condițiile actuale ale țării noastre. Printre aceștia menționăm pe domnii: dr. ing. Ș. Săndulescu, senator PNȚCD, E. Popa, Guțu, D. Teodorescu, V. Stănescu, Moldovan, Pop, Oniciu, Gurgea, Pisoschi, I. Bulz, Gh. Băran, M. Bravete, C. Cociășu, Bogdan, D. Teodorescu.

Au consemnat
C. COCIAȘU
C. CONSTANTINESCU

„Național-tărănismul a triumfat”

Ultima conferință ținută la Organizația Muncitorească Centrală a PNȚCD l-a avut ca invitat pe dl avocat Iosif Toma Popescu, reprezentantul PNȚCD la Varșovia, veteran al partidului, care a desfășurat în fața celor prezenți o pagină de istorie adevărată, evidențind lupta, eroismul și jertfa celor care au crezut în valorile național-tărănismului.

Faptul că doctrina și partidul lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache și Corneliu Coposu au triumfat încă o dată, este pe deplin pus în evidență de rezultatele obținute în acest an electoral, când electoratul s-a pronunțat masiv și decisiv în favoarea valorilor tradiționale ale național-tărănismului. (M.V.)

Organizația Muncitorească a PNȚCD

vă invită joi, 21 noiembrie, ora 17, la conferința susținută de Răsvan Dobrescu senator, membru supleant al BCCC al PNȚCD.

Tema conferinței:

„Alegerile generale din 1996 - analiză și perspective”

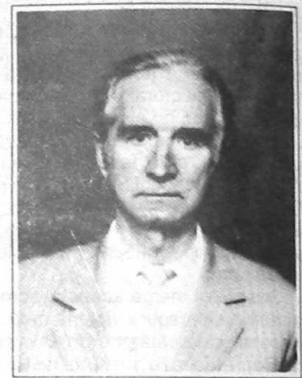
Deces

A dispărut dintre noi, în mod tragic, victimă a unui accident de circulație petrecut în imediata apropiere a sediului central al PNȚCD, ION LINCA, inginer mecanic de aviație, lt.-col. (r.).

Născut în comuna Deagurile, jud. Argeș, la 1 octombrie 1926, ing. ION LINCA a luptat întreaga viață pentru idealurile libertății și democrației. Din luna ianuarie 1990, a ocupat diferite funcții în PNȚCD, moartea fulgerătoare găsimdu-l în cea de prim-vicepreședinte al Filialei sectorului 1 - București.

Conducerea PNȚCD exprimă, în numele său și al tuturor celor care l-au cunoscut, condoleanțe familiei îndurerate și regretul de a fi pierdut un prețios militant și prieten.

Ceremonia funebură va avea loc joi, 21 noiembrie, orele 10.00, la Biserica Cuvioasa Paraschiva din Bdul Nicolae Titulescu, iar înhu-

marea, în aceeași zi, la Cimitirul Sfânta Vineri.
Dumnezeu să-l odihnească!

Conducerea PNȚCD

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133,
etaj 2, sector 1, București,
cod 70179.

Tel.: 6503554, fax: 6506444,

Cont virament nr.:
4510501106

BCR filiala SMB.

Tehnoredactare

computerizată:

Mihaela IVAN,

Anca FIRESCU.

Corectură:

George ȘIȘOȘ

Fotoreporter:

Măndru CICERONE

Tiparul executat la

TIPOREX

Calea Plevnei nr. 114,

sector 1, București

Responsabil de număr:

Mircea VLAD

Cititorii periodicii
„Dreptatea” care doresc
abonamente au următoarele
posibilități:

a) Adresându-se redacției
noastre din București, Calea
Victoriei nr. 133, etaj 2,
sector 1, tel: 6503554, fax:
6506444, cont de virament:
4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor
oficiilor PTTR din țară,
menționând că periodica
„Dreptatea” figurează în
catalogul RODIPET la
poziția 2129.

Schimbarea la față a României

Semnificația victoriei domnului Emil Constantinescu și a Convenției Democratice Române la alegerile prezidențiale din 17 noiembrie 1996, cea mai frumoasă zi din viața românilor în ultimii cincizeci de ani, se va înscrie la un loc de mare cinste în tratatele Istoriei Poporului Român, care se vor redacta de acum încolo, alături de semnificația victoriei românilor de la Rovine (17 mai 1395), de la Vaslui (10 ianuarie 1475) sau de la Călugăreni (23 august 1575) și de cea nu cea a desăvârșirii Actului Marii Uniri a Românilor într-un singur Stat Național Unitar de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918.

Probabil, mass-media Occidentului nu a înțeles suficient de bine, nici de astă dată, profunzimea victoriei românilor din noaptea dintre 17 și 18 noiembrie 1996. Așa cum n-a înțeles parșeviența pactului de la Ialta. Pentru români câștigarea alegerilor de către opoziția democratică din anul 1996, cele locale, parlamentare și prezidențiale, constituie nu alternativa unei simple schimbări de la o viziune și de la un program ale unei fracțiuni politice la altele, cu alte coordonate, ci reprezintă posibilitatea schimbării unor mecanisme și mentalități politice care s-au împănăntat de mai bine de cinci decenii, odată cu instaurarea comunismului de către trupele sovietice în România. Munca noii puteri demo-

săptămânile și lunile viitoare să se înfăptuiască o corectă și serioasă educație politică și social-economică pentru toți locuitorii acestei țări prin intermediul mass-media, mai ales pentru cei care au fost dezinformați în mod vădit în mediul rural sau în cel urban prin singurul mijloc de informare în masă care era TVR. Românilor, dacă i se va spune adevărul în mod fășș, va ști cu ce are să se confrunte și va ști cum să-și împlinească rostul în societate. Receptivitatea românului are un caracter de excepție, larghețea sa spirituală și inteligența sa nativă îi pot oferi mari și plăcute surprize la acest sfârșit eonic. Dar asta numai dacă această țară este bine condusă și organizată sub influența moralei creștine.

Dacă la domnul Emil Constantinescu Părintele Dumitru Stăniloae a întâlnit un interesant și un adânc spirit religios (după cum îmi mărturisise eruditul teolog în anul 1992), iată că același lucru simte Președintele (de curând ales) al României la poporul român. Tocmai această calitate excepțională a spiritului religios ce se moștenește la acest popor, asuprit de veacuri, va salva și va ridica la mari înălțimi România alături de state democratice și civilizate ale lumii, în structurile politico-militare euroatlantice, la acest sfârșit de secol și de mileniu.

cratie instaurate nu va fi deloc ușoară. Mai are de rezolvat problema unei moșteniri economice catastrofale, care a determinat cel mai slab nivel de viață pentru români în Europa, în cea mai bogată și frumoasă țară a acestui continent. Este necesar ca în zilele,

Într-un interviu acordat unui reporter român de la Radio France International, imediat după trecerea la cele veșnice (nu în neînțelegere cu zic în necunoștință de cauză cei neviațați) a lui Corneliu Coposu, în noiembrie 1995, Ion Iliescu a afirmat că în țara

Victor Ciorbea a fost nominalizat pentru funcția de prim-ministru al României

In urma ședinței în plen a Biroului de Conducere, Coordonare și Control al PNȚCD s-a decis, în unanimitate, numirea dlui Victor Ciorbea în

asemenea variantă va fi supusă atenției Curții Constituționale. Tot în ședința BCCC de astăzi a fost creată o comisie, formată din Ion Diaconescu, Gabriel Tepelea, Remus

funcția de prim-ministru al României. Anunțul a fost făcut de președintele PNȚCD, dl Ion Diaconescu. Victor Ciorbea intenționează să-și păstreze funcția de primar general al Capitalei (un fel de primar onorific, cum este cazul unor orașe occidentale), urmând ca funcția să fie executată de unul dintre viceprimari. O

Opriș, Ulm Spineanu și Nicolae Ionescu-Galbeni, care va negocia cu USD, PNL și alte formațiuni politice alcătuirea viitorului guvern, numirea persoanelor potrivite, astfel încât să fie asigurat echilibrul. Negocierile vor dura aproximativ zece zile și vor începe de miercuri, 20 noiembrie a.c.

noastră sunt și pot deveni nu cu mare greutate oameni politici de talia liderului țării. Dar iată că nu este în tocmai așa. Realitatea a dovedit contrariul. Moștenirea politică și spirituală a Marelui Corneliu Coposu - cel care reprezentă cel mai elocvent spiritul de jertfă al românilor pentru credința creștină și neamul lor în fața lui Dumnezeu (la Judecata Istoriei) - Convenția Democrată Română și Emil Constantinescu, constituie în realitate subiectele veritabile (și nu altele) ale marii șanse de salvare și de schimbare (radicală) în bine a României.

Pentru prima dată în Istoria României se realizează un transfer de putere politică de la un regim la un alt regim, într-un mod pașnic și democratic, prin vot popular, 17 noiembrie 1996 rămânând un moment de cotitură în istoria acestei țări greu încercate de vremuri.

La Paris, în ultimele zile ale primăverii anului 1994, la sfârșitul lucrărilor Congresului Mondial al Diasporei Românești, s-a acceptat de

către participanți a se rosti în plen, împreună, *Rugăciunea Domnească*, în amintirea celor jertfiți ai neamului nostru și pentru Victoria României de Măine, victorie pe care o așteptăm cu toții cu mare nerăbdare. Cu această ocazie, sesizându-mi entuziasmul religios, Marele Corneliu Coposu, în fața surorii sale, mi-a mărturisit cu mare încredere că numai Dumnezeu mai poate să salveze țara noastră de la dezastrul de care a fost năpădită.

Rugăciunea de iertare și binecuvântare până la transfigurare eshatologică a acelor români anchemati, schingiuți, omorâți și întemnițați în „gulag”, care se numără de la sute de mii la milioane de persoane, în anii „apocalipsului roșu”, în fine, a fost ascultată de Bunul Dumnezeu.

Binecuvântăză Doamne Dumnezeule, eliberarea poporului tău din robia și bezna necruțătoare a răului și luminează-i de acum încolo *Calea spre Dreptate și Adevăr!*

George F. ANGHELESCU

Telegramme de felicitare • Telegramme de felicitare • Telegramme de felicitare

Dr. Theo Weigel
Președintele Uniunii Creștin Sociale
Ministrul Federal al Finanțelor
Membru al Bundestag-ului Germaniei

Domnului Prof. Dr. Emil Constantinescu
Președintele ales al României
Președintele Convenției Democratice Române

Mult stimată domnule Președinte,
Vă felicit personal și în numele conducerii Uniunii Creștin Sociale cu ocazia alegerii dvs în cea mai înaltă funcție în stat în România.

De alegerea dvs ca Președinte al României și de victoria Convenției Democratice Române în alegerile parlamentare cetățenii țării dvs și-au legat speranța pentru români în Europa, în cea mai bogată și frumoasă țară a acestui continent. Este necesar ca în zilele,

Depunem toate eforturile pentru a contribui atât la finanțarea, construirea, dezvoltarea și modernizarea unor importante obiective economice din țară cât și

depinde numai de o conducere stabilă, bazată pe principiile democrației și ale economiei de piață. Cu atât mai mult mă bucur că prin alegerea dvs în cea mai înaltă funcție în stat în România procesul de restructurare economică și de reforme sociale va fi relansat.

Vă doresc mult noroc și succes în îndeplinirea îndatoririlor dvs și în viața personală.
Cu salutări prietenești,

Theo WEIGEL

Domnului Gabriel Tepelea
Partidul Național Țăranesc Creștin Democrat

Vă rugăm să primiți cele mai sincere felicitări din partea firmei BOUYGUES S.A., cu ocazia victoriei în alegerile prezidențiale a candidatului Convenției Democratice Române, domnul Emil Constantinescu.

Vă asigurăm, domnule Președinte, că firma BOUYGUES, cea mai mare societate de construcții din lume și cu o bună experiență în România, va depune toate eforturile pentru a contribui atât la finanțarea, construirea, dezvoltarea și modernizarea unor importante obiective economice din țară cât și

la perfecționarea pregătirii tinerilor specialiști români în tehnicile moderne de construcție, gestiune și promovare.

Vă rugăm să primiți, expresia înaltei noastre considerații.

Alexandru MIȘIRLIU
Florin ENACEANU

Domnului Emil Constantinescu
Președintele României

Îmi face o deosebită onoare să vă felicit cu ocazia alegerii dumneavoastră în funcția supremă de Președinte al României având convingerea că în acest fel electoratul român și-a exprimat dorința firească de schimbare totală a cursului vieții în România, cedându-și destinele în favoarea forțelor democratice.

M-aș bucura ca ecoul acestui mesaj să vă determine să apelați la românul Ion Țiriac, ori de câte ori considerați că este nevoie, atât pentru finalizarea Contractului cu România precum și pentru transformarea democratică a societății românești.

Cu deosebită stimă, Ion ȚIRIAC

Prioritățile integrării României în Uniunea Europeană (1)

Integrarea României în Uniunea Europeană constituie pentru România un obiectiv strategic fundamental și ireversibil. Ancorarea țării noastre în sistemul european de valori, integrarea ei în structurile economice, politice și de securitate europene reprezintă expresia directă a interesului național. De aceea, ea a beneficiat de o percepție extrem de favorabilă în opinia publică românească și de susținerea întregului spectru politic românesc.

Procesul integrării europene a României este strâns legat de ritmul și rezultatele reformei economice și instituționale ce are loc în țara noastră. În consecință, bilanțul celor 4 ani de guvernare pedeseristă este negativ și la capitolul integrare europeană. Parametrii economici și sociali (produs intern brut, grad de privatizare, nivelul investițiilor străine, salariul mediu, rata mortalității infantile etc) ne plasează în coada Europei. Decalajul pe care îl are de recuperat România s-a accentuat nu numai față de statele Uniunii Europene, ci și față de țările Europei centrale și de est permise inițial în cursa pentru dezvoltare în condiții comparabile cu ale țării noastre.

Noua configurație politică, marcată de victoria CDR în alegerile parlamentare, semnifică și un nou început de drum pentru integrarea europeană a României. Abia de acum înainte se poate spera că, printr-un efort național bine dirijat de o guvernare competentă și responsabilă, România va deveni, la orizontul anului 2000, un candidat cu șanse reale de aderare la Uniunea Europeană.

1. Contextul actual al integrării europene

România a obținut calitatea oficială de țară asociată la Uniunea Europeană (UE) cu începere de la 1 februarie 1995, când a intrat în vigoare Acordul European de Asociere. Alături de Bulgaria, Cehia, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Slovacia, Slovenia și Ungaria, ea face parte din grupul țărilor de est și central-europene (ECE) asociate la UE, cu perspectiva de a deveni membri ai UE. Asocierea la UE reprezintă o etapă importantă în procesul de apropiere de celor două părți ale continentului, separate de „cortina de fier” timp de peste patru decenii. Această apropiere are loc pe fundalul unor transformări profunde prin care trec nu numai țările ECE, ci și UE în ansamblu ei.

Pe de o parte, în estul continentului au loc mutații radicale, legate de democratizarea societății (edificarea unui regim politic bazat pe pluripar-

tidism, respectarea supremației legii și a drepturilor omului) și constituirea unor economii de piață. Pe de altă parte, integrarea în Europa occidentală capătă o dinamică fără precedent, marcată atât de adâncirea procesului de integrare, prin crearea unei uniuni economice și monetare, cât și de extinderea ariei sale geografice, prin aderarea, de la 1 ianuarie 1995, a Austriei, Finlandei și Suediei.

Obiectivul final al asocierii țărilor ECE la UE este integrarea lor deplină în structurile Uniunii. El a fost recunoscut oficial de șefii de stat și de guvern ai statelor membre ale UE reuniți în Consiliul European de la Copenhaga (1993) printr-o declarație care menționa că „țările asociate care doresc acest lucru pot deveni membre ale UE de îndată ce vor fi în măsură să-și asume obligațiile statutului de membru, prin satisfacerea condițiilor economice și politice necesare”. Într-o prezentare succintă, principalele condiții ce trebuie satisfăcute de candidații la aderare sunt:

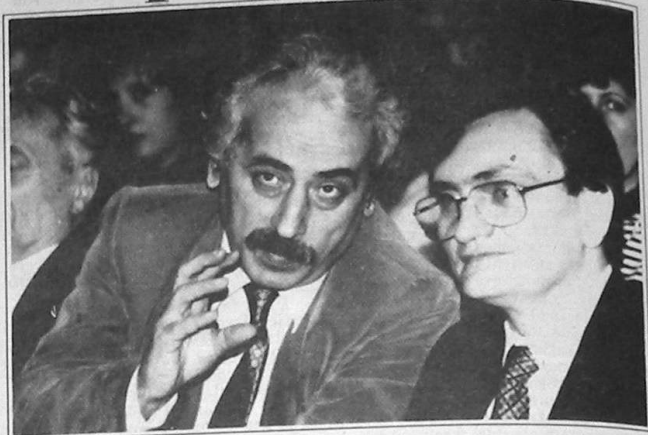
- stabilitatea instituțiilor care garantează buna funcționare a democrației, supremația legii drepturilor omului, respectul față de minorități.

- existența unei economii de piață funcționale, capacitatea de a face față presiunilor concurențiale din cadrul pieței interne unice, fapt ce presupune atingerea unui grad de dezvoltare economică apropiat de cel al țărilor membre ale UE.

- recunoașterea obiectivelor stabilite pentru realizarea uniunii economice și monetare și posibilitatea de a acționa în direcția îndeplinirii lor.

- capacitatea de a încorpora în legislația proprie și de a aplica așanumitul „acquis communautaire” (corpul de norme comunitare - Decizii, Directive și Regulamente - adoptate până la momentul aderării).

În același timp, pentru a putea admite noi membri, este necesar ca UE să se găsească într-o situație care să-i permită să-și extindă aria geografică, fără ca aceasta să prejudicieze procesul de adâncire a integrării, coeziunea sa internă și principiile sale fundamentale. De aceea, Consiliul European din 15-16 decembrie 1995 a hotărât că negocierile de aderare vor începe simultan cu toate țările candidate la jumătate de an după încheierea Conferinței Interguvernamentale (IGC), începute în martie 1996. Rolul IGC este în primul rând de a aduce reformele necesare tratatelor comunitare, care să asigure o funcționare eficientă a instituțiilor Uniunii. Aceste reforme sunt absolut necesare a

fi efectuate înaintea viitoare largiri a Uniunii, pentru ca aceasta să nu conducă la o paralizie sau chiar dezintegrare a Uniunii. Niciodată până acum nu s-a confruntat Uniunea cu o largire de o asemenea importanță, atât în ceea ce privește dimensiunea - se vor adăuga 100 milioane de locuitori la populația actuală a UE, de 370 milioane - cât și diversitatea de situații economice și sociale din viitoarele state membre.

Este demn de menționat că adâncirea procesului de integrare în cadrul UE impune condiții tot mai exigente pentru statele care urmează să devină membre. Astfel, dacă aderările din cursul deceniului anterior (Grecia - 1981, Spania și Portugalia - 1986) s-au făcut față de o uniune vama, aderările recente (Austria, Finlanda, Suedia) au avut ca sistem de referință piața internă unică, în timp ce aderările viitoare se vor produce față de o uniune economică și monetară.

Un reper important în efortul făcut de UE pentru a ajuta țările candidate la aderare l-a reprezentat Consiliul European de la Essen (1994). Atunci a fost adoptată „Strategia de pregătire a aderării țărilor asociate din Europa Centrală și de Est”. Principalele elemente ale acestei strategii sunt:

- Acodurile Europene
- relațiile structurale cu instituțiile Uniunii
- pregătirea pentru integrarea în piața internă a Uniunii, conform Cărții Albe elaborată de Comisia Europeană
- asistența financiară acordată prin programul PHARE.

Strategia de pre-aderare vizează deci, în primul rând, pregătirea progresivă a țărilor asociate pentru integrarea în piața internă a UE, adoptând în etape realizările din piața internă a Uniunii. Ea este însoțită de punerea în aplicare a unor politici menite să conducă la realizarea infrastructurilor, cooperarea în cadrul rețelelor transeuropene, cooperarea regională, cooperarea în domeniul mediului înconjurător, precum și în domeniul politicii externe și de securitate comună, al cooperării în domeniul justiției și afacerilor interne. Integrarea progresivă, prin intermediul acestor politici, este susținută prin programul PHARE, devenit astfel principalul instrument financiar al strategiei de pre-aderare. El a evoluat de la ajutorul umanitar și asistența tehnică din primii 2-3 ani spre noile priorități legate de pregătirea pentru aderare. Programul PHARE sprijină privatizarea, investițiile, îmbunătățirea infrastructurii, alinierea la legislația comunitară, conectarea la rețelele transeuropene, întărirea democrației și a societății civile.

Instrumentul politic de realizare a strategiei de pre-aderare îl constituie relațiile structurale dintre țările asociate și instituțiile UE. Dialogul structurat asigură cadrul de referință pentru discutarea unor subiecte de interes comun, având dimensiuni transeuropene: energia, mediul înconjurător, transporturile, educația, știința și tehnologia etc. Relațiile structurate se referă de asemenea la politica externă și de securitate comună, precum și la justiție și afaceri interne. În acest fel, începând din 1995, ministrii afacerilor externe ai finanțelor, economiei, afacerilor interne și justiției din țările asociate participă la reuniuni anuale sau biennale cu omologii lor din statele membre ale UE. Aceasta oferă o ocazie foarte bună pentru ministrii din țările asociate să ia cunoștință de mecanismele interne ale Uniunii, iar pentru reprezentanții UE să cunoască mai îndeaproape preocupările țărilor asociate.

Silviu Dănuț POPA

Referințe:

1. Report on preparation of the countries of Central and Eastern Europe for accession to the Union, on the basis of the White Paper on the subject - European Parliament, 28.03.1996
2. Progress report on the pre-accession strategy with the associated countries of Central and Eastern Europe - Commission of the European Communities, CSE (95) 606
3. Uniunea Europeană - Românie, parteneriat pentru creșterea economică - Comisia Europeană, 1995

Justiția constată funcționarea ilegală a TVR

Observând, de-a lungul ultimilor ani, comportarea tot mai partizană a TVR, „Alianța Civică” a chemat în judecată această instituție. Ședința, cuprinzând judecata de fond, a avut loc pe 17 oct. a.c., la Judecătoria sectorului 1 - București. Pentru „Alianța Civică” pledoaria de susținere a fost făcută de dl avocat Viorel Pascu, într-un mod plin de competență și putere de convingere. Aceasta a cuprins în principal următoarele probleme:

a) TVR nu a respectat recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind neutralitatea, independența și echidistanța pe care MEDIA națională trebuie să o practice față de toate curentele politice în competiție. Din acest motiv nici contractul cu cetățenii al TVR nu a fost respectat. În timp ce telespectatorii și-au plătit cu regularitate taxele, Televiziunea națională nu le-a oferit, așa cum era obligația sa, informații corecte, complete și neutre.

b) Începând din 17 august 1994 (adică după 60 de zile de la promulgarea legii 41/1994) TVR a activat ilegal, neaplicând noua lege, ci folosind în continuare o hotărâre de guvern abrogată. De doi ani și trei luni, Televiziunea națională funcționează fără un președinte și un consiliu de administrație alese (la fel departamentele, grilele de

execuție, programele ș.a.). Toate acțiunile și documentele realizate în acest interval sunt lovite de nulitate.

Hotărârea judecătorească (complet format din magistrații Adina Bojnică și Emilia Bodilă) a fost dată în după-amiaza zilei de 14 noiembrie a.c., și ea admite în constatare, integral, acțiunea inițiată de „Alianța Civică”.

În acest fel, Justiția constată că, de doi ani și trei luni, Televiziunea română funcționează ilegal, cu toate consecințele ce decurg de aici.

Acest fapt a fost posibil și datorită activității partizană a CNA (Consiliul Național al Audio-vizualului) care a tolerat această situație, persecutând în schimb media particulară din audio-vizual, așa cum rezultă din cele 4 exemple de mai jos:

- a suspendat (la „sugestia” lui Adrian Năstase) postul de radio „Unipuls” pentru că retransmitema integral toate emisiunile BBC în limba română;

- amenințând, de asemenea, cu suspendare a cenzurată Televiziunea Tulcea (1,5 ore reportaj) defavorabil PDSR), Antena 1 (Difuzarea unui sondaj IMAS favorabil CDR) și Tele 7 abc (1,5 ore de transmisie directă de la lucrările Conferinței Naționale a CDR din Teatrul Național, București).

Hotărârea în constatare a Justiției obligă CNA să revină la atribuțiile sale reale, începând cu lichidarea ilegalităților din TVR.

Ulm Ion PĂUNEL

SUBSIDIARITATEA - principiu fundamental al doctrinei PNȚCD

În viața ideilor politice tot mai frecvent se afirmă principiul subsidiarității ca valoare fundamentală a doctrinei creștin-democratice. PNȚCD recunoaște importanța acestui principiu și-l așează ca temelie în construcția democrației autentice în România, a societății democratice și universale.

În cunoașterea semnificației acestui principiu să pornim de la cuvântul latin *subsidiarius* (subsidial), care înseamnă "ajutor". Prin urmare, subsidiaritatea are înțelesul element secundar, auxiliar, complementar care sprijină, se alătură la ceea ce există. Ideea politică a subsidiarității - și denumită ca atare cu acest cuvânt - își are sorginea în filosofia social-creștină. În fața atotputerniciei statului, care amenința să anihileze drepturile și libertățile omului, în gândirea social-creștină s-a afirmat ideea subsidiarității.

Esența acestui principiu în concepția social-creștină constă în apărarea autonomiei persoanei, a libertății acesteia în corelare cu binele comun, binele public, în relațiile cu statul, care are numai un rol subsidiar, complementar față de om și societate, prin care înțelegem nașterea, poporul luat în totalitate, dar și în entitățile sale de afirmare civică. Spre deosebire de concepția creștin-democrată, liberalismul a considerat și consideră în mare măsură că cetățeanul trebuie să aibă o autonomie deplină în societate, autonomie care nu are în vedere binele public, lăsând libertate totală individului, iar statului un rol extrem de restrâns.

Cu toată atenția care se acordă subsidiarității, prin definiția tehniciste care se dau în ultima vreme, se pierde din vedere însuși elementul fundamental: persoana umană, în jurul căreia gravitează rostul subsidiarității. În definirea subsidiarității se reduce totul sau aproape totul la realizarea subsidiarității, în raporturile dintre "colectivități de bază" (grupuri, comunități) și "colectivități superioare". Nu negăm existența subsidiarității între aceste colectivități, dar nu putem fi de acord cu ignorarea entității fundamentale: omul, așa cum mai spuneam, în serviciul căruia se realizează subsidiaritatea. Ideea subsidiarității are drept finalitate împlinirea omului ca persoană umană, egală în demnitate, drepturi și libertăți. Omul ca ființă socială nu se poate realiza decât în cadrul unei societăți. Această societate nu este un conglomerat de indivizi singuratici, fără relații sociale; ea este formată, clădită pe o serie de entități sociale: familia, comuna, asociații, sindicate etc. și, bineînțeles, statul.

Ceea ce este important de reținut este că toate aceste entități, inclusiv statul, au rolul de a suplini, de a sprijini împlinirea marii ființe care este omul. Subsidiaritatea deci se realizează prin om, prin entitățile fărurite de el și pentru om. Între entitățile create de om funcționează de asemenea subsidiaritatea, determinate de o anumită ierarhie a competențelor - nu a superiorității valorii - stabilite prin tradiție și prin legi pentru fiecare de la bază și până în vârful piramidei sociale și politice care este statul. Sfera atribuțiilor acestor entități este în serviciul garantării și afirmării eficiente a drepturilor și libertăților omului. Compe-

tențele nu trebuie însă absolutizate în raport cu locul în care se află entitatea - la bază sau în alt punct al traiectului spre vârful piramidei sociale - ci numai cu îndeplinirea cât mai rezonabilă și mai eficientă a trebuințelor spirituale și materiale ale omului, ca persoană, și a comunității în care trăiește acesta.

Se înțelege că într-o societate creștin-democrată subsidiaritatea se întrepătrunde cu celelalte valori fundamentale, cum ar fi: morală, libertatea, egalitatea, dreptatea socială și solidaritatea. Numai în respectul acestor valori se poate realiza la rândul său subsidiaritatea, numai într-o societate democrată și morală se poate vorbi de o adevărată subsidiaritate, întrucât aceasta se realizează prin respectarea autonomiei persoanei, a autonomiei fiecărei entități.

Statul într-o lume a subsidiarității

Statul are un loc aparte în cadrul subsidiarității. El este o instituție politică, națională, care reprezintă poporul în întregul său, având datoria de a-i apăra interesele în general, de a armoniza interesele între diverse grupuri sociale în raport cu binele comun al națiunii, de a veghea la bunul mers al națiunii. Rolul statului nu poate fi anihilat, poate fi limitat. Statul nu poate să dispară din viața unui popor, nu poate fi dizolvat într-o puzderie de autonomii, nesubordonate, fiindcă aceasta ar duce la anarhie, la disoluția, la destrămarea națiunii.

Am vorbit până acum despre subsidiaritate ca principiu de suplinire a persoanei umane de către diverse entități ale societății, inclusiv statul. Dar există o subsidiaritate în interesul națiunii, al unui popor? Cu alte cuvinte, există o autonomie a poporului față de stat?

Se cunoaște că statul este creația națiunii, a voinței acesteia de a se organiza politic. Astfel, nu statul devine stăpânul națiunii, ci aceasta rămâne în continuare autonomă, suverană față de propria sa creație poli-

tică. Voința națiunii se exprimă prin legi, care conțin norme de conduită atât pentru cetățeni, cât și pentru diverse entități, inclusiv statul. Deci națiunea este primordială, statul fiind subsidiar, auxiliar al acesteia.

Subsidiaritatea în perioada de tranziție

Examinarea, cunoașterea principiului subsidiarității are o mare importanță, nu numai teoretică, dar și practică. Când spunem practică, nu spunem pragmatic, întrucât PNȚCD promovează o politică principială raportată la morală și principii politice ferme și nu pragmatice, oportuniste. Pentru o țară ca România, scăpată recent de sub ocupația comunistă, principiul subsidiarității este o valoare la care trebuie să ne raportăm în analiza situației sociale și în construcția democrației autentice. PNȚCD este hotărât să construiască o societate a persoanei umane libere și responsabile. Propunându-ne drept obiectiv democratizarea țării, se cere să fie restabilită autonomia persoanei, a entităților care o reprezintă în societate în relațiile cu statul. Este imperios necesar să sfârșească structurile, dar și mentalitățile statului atotputernic comunist, care a anihilat personalitatea umană, drepturile și libertățile acesteia, care a absorbit rosturile familiei, precum și ale altor entități, a absorbit rostul națiunii ca entitate suverană primordială.

Subsidiaritatea în viața internațională

Trăim într-o comunitate internațională: popoarele, statele nu pot trăi izolat, după cum nici persoanele nu pot trăi singuratec în sânul propriului lor popor. Așa fiind, și în domeniul vieții internaționale suntem martorii aplicării principiului subsidiarității, având de data aceasta alte elemente de referință: poporul, statul, entitățile regionale, continentale și universale, create prin voința comună a statelor, subiecte de drept

internațional.

Prin participare la viața internațională, prin relații bilaterale și multilaterale și prin acceptarea desfășurării unor activități în cadrul unor organisme internaționale cu caracter universal cum este ONU sau numai continentale sau regionale, statul nu și pierde autonomia, suveranitatea. Într-o lume a interdependențelor, pentru a supraviețui, statul acceptă să-și joace rolul definit de interesele sale proprii, dar în respectul drepturilor legitime ale altor popoare, să accepte aplicarea ideii de subsidiaritate prin intermediul organismelor internaționale.

În ultimii ani, România este confruntată, mai bine zis are șansa, de a accepta aplicarea sale în condițiile integrării sale în structurile europene și euroatlantice. Integrarea noastră în Uniunea Europeană nu cere sacrificii privind diminuarea sau abandonarea suveranității statale, ci eforturi și voință de a grăbi acest proces care ne oferă un cadru, o entitate regională continentală, în care vom găsi sprijin pentru realizarea aspirațiilor poporului român în calea prosperității culturale și materiale.

În final, drept concluzie, spunem că omul ca persoană umană în împlinirea sa nu poate să se lase copleșit, zdrobit de propriile sale creații sociale și politice, printre care statul, nu în cele din urmă, care i-ar anihila autonomia, drepturile și libertățile sale ca persoană umană, ca om ce trăiește într-o comunitate autonomă. Dar nici nu poate accepta ca rostul vieții sale ca persoană umană împlinit spiritual să fie reglat exclusiv prin mecanismele economiei de piață, care își are menirea asigurării competitivității și dezvoltării economice a unei societăți.

Ideea subsidiarității vine să facă lumină în raporturile dintre persoana umană și entitățile sociale dintre persoana umană și formele de organizare ale economiei, pe baze liberale, concurențiale.

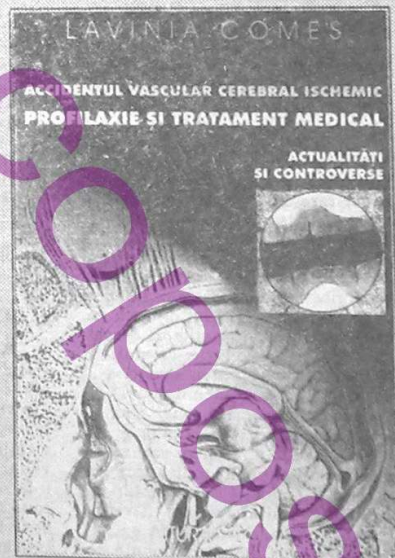
Grigore

LĂPUȘANU-TRANSILVAN

O monografie așteptată și necesară

Volumul doamnei dr. Lavinia Comes intitulat "Accidentul vascular cerebral ischemic - profilaxie și tratament medical - actualități și controverse", apărut recent la Editura Dacia din Cluj-Napoca, constituie ultima lucrare de specialitate apărută. Volumul, prefațat de prof. dr. Mircea Șerban, se constituie într-un instrument de lucru indispensabil specialiștilor în profilaxie și terapie a accidentelor vasculare cerebrale ischemice, depășite în frecvență numai de epilepsii - reprezentă a treia cauză de deces după cardiopatia ischemică și cancer.

Lucrarea cuprinde 12 capitole și se desfășoară pe 323 de pagini format A8, cu ilustrații și bibliografie selectivă după fiecare capitol. Din sumarul volumului am reținut pentru cititori capitolele IV - Factorii de risc și profilaxia primară în accidentul vascular cerebral ischemic, V - Particularități etiologice și profilactice ale accidentelor vasculare cerebrale legate de sex și vârstă, VII - Cerebroprotecția profilactică în accidentul vascular cerebral ischemic, VIII - Modificări hemodinamice și metabolice în accidentul vascular cerebral ischemic. Bazele patogenetice ale tratamentului în stadiul acut al accidentului vascular cerebral ischemic, IX - Principii și direcții noi în tratamentul medical al accidentului vascular cerebral ischemic, XII - Tratamente specifice accidentelor vasculare cerebrale ischemice. (N.P.)

Noi reglementări

Legea cooperăției de Credit și Consum-Aprovizionare

Noua lege a cooperăției, publicată în Monitorul Oficial nr. 252 din 18 oct. 1996 privind cooperăția de Credit și Consum-Aprovizionare abrogă Decretul Lege nr. 67 din 8 februarie 1996 ca și întreaga structură organizatorică a mișcării cooperăției, așa cum a funcționat în perioada anilor 1948/50... 1990.

Noua reglementare, ca obiectiv de activitate economică cuprinde numai două sectoare de activitate a mișcării cooperatiste: **Creditul și aprovizionarea-consum**, în subsidiar valorificării ceea ce poate fi interpretat ca: limitativ de obiect privind constituirea și funcționarea unor categorii de întreprinderi economice cooperatiste, asociaționiste liber consimțite, potrivit principiilor și scopului mișcării cooperatiste, cu rol important funcțional în actuala perioadă de tranziție, ca și într-o economie de piață liber concurențială.

Se pare că... voit s-a omis! de către actuala legislație sectorul economic de producție agricolă-valorificare cooperatistă a proprietarilor și proprietăților independente mici și mijlocii.

La 4 septembrie, s-a votat de către Senat legea pentru înființarea: **"Agenției de Dezvoltare și Amenajări Rurale"** ADAR, prin care se preconizează trecerea din proprietatea statului, prin restituiri, a peste 750.000 ha, în proprietatea particulară a foștilor proprietari. **Legea ADAR prevede:** "Aceste terenuri vor fi delimitate de conducerea unităților respective, în sole compacte, situate la limitele perimetrelor actuale... pe cât posibil în imediata apropiere a localităților".

ADAR, ca sistem de organizare și promovare a producției agricole a noilor proprietari individuale, acestea vor fi întreprinderi de producție-ex-

ploatare agricolă, de colectivitate publică a proprietăților restituite și care au ca scop funcții economico-sociale de interes național, cum ar fi valorificarea, dar cu norme (reglementări) impuse asociațiilor, ca și pentru sectorul de producție mică și mijlocie meșteșugărească rurală. Reprezintă o nouă formă de monopol de stat al comerțului, de valorificare a producției agricole asemănătoare actualelor organizații de stat.

Prin aplicarea legii "ADAR" factorul politic va fi preponderent, ceea ce reflectă o tendință spre forme asociaționiste de structură colectivităților.

Însuși președintele Ion Iliescu, în campania electorală propune astfel de soluții: "Am făcut proprietarii pe baza refacerii dreptului de proprietate și ca o măsură impusă de realitate... Eu aș fi văzut SMA-urile ca pe integratorii principali în jurul cărora să se adune Asociațiile agricole, ca și cei de la AGROMECS".

Unitățile economice de producție și exploatare agricolă "ADAR", deși se vor constitui prin asociere liber consimțită... reprezintă o organizație colectivităților de tip "corporatist" a foștilor state fasciste în care dreptul de proprietate individuală este asimilat cu un drept funcțional. Fără a-l suprima ca în statele socialist-marxiste i se limitează atribuțiile de liberă dispunere asupra proprietății.

Economia de piață din cadrul sistemelor capitaliste și de centru stânga cum funcționează și s-au dezvoltat în statele Vest-europene, ca și la noi, între cele două războaie, are capacitatea de adaptare continuă la noile condiții socio-economice care se creează prin procesul de evoluție tehnico-științifică și industrială. Fenomenul a fost analizat la noi de

profesorul Virgil Madgearu (doctrinar al PNT) încă din 1932-34.

În cooperăția și în mișcarea cooperatistă, cu unități economico-sociale asociaționiste liber consimțite și cu păstrarea dreptului de proprietate, aceasta are rolul de "modelator" al pieței libere convenționale și de stavilă împotriva tendinței de speculă și de formare a unor monopoli. Factor de progres social și economic al categoriilor defavorizate de regimurile și sistemele politice, cu excluderea luptei de clasă a concepției marxiste.

Mișcarea cooperatistă, prin concepția ei, constituie un mijloc și o metodă de "reformă socială" prin solidaritatea asociațiilor cu interese comune sociale și economice și de protecție socială pe care liberalismul economic îl promovează parțial.

Actualul program al PNTCD: Mișcarea cooperatistă (cooperăția) este considerată

ca factor de progres socio-economic și de dezvoltare a sectorului economic de producție și exploatare agricolă a micului și mijlociului proprietar ca și pentru această categorie de meseriași producători independenți din mediul urban și rural, prin organizarea producției în comun - ne-colectiv - sau ca producători independenți, prin mijloace de producție proprii sau comune.

Actuala legislație a cooperăției, lăsând în afara cadrului de reglementare sectoarele de producție agricolă cerealică, viticolă, pomicolă și zootehnică, prin interpretare poate fi limitativă și cu o autonomie îngrădită. În concluzie: Cooperăția și mișcarea cooperatistă, folosite în scopuri politice prin aservirea lor unui partid politic, ca în trecutul socialist, sau unor grupuri de interese ca în actuala perioadă PSDR-istă, nu vor putea satisface toate necesitățile economice ale

unei producții agricole intensive și cu randament în folosul producătorilor.

Considerăm ca necesară completarea actualii legi a Cooperăției de Credit Comun-Aprovizionare, cu un act normativ cu caracter de lege, care să cuprindă activitățile de producție-exploatare din sectorul economiei agrare ce a fost cuprinsă în legislația anterioară perioadei socialiste (parțial și în ultima perioadă).

A ● Prestații de servicii a mijloacelor de producție:

● pentru realizarea de construcții: locuințe urbane și rurale, gospodării agricole, ca și cele necesare producției, valorificării individuale sau în comun;

● pentru exploatarea forșteriei, industrializarea lemnului, ca și lucrări de întreținerea domeniului forșteriei de stat și public; protecția mediului înconjurător ca prestații de servicii;

● asociații familiale sau cooperatiste pentru promovarea turismului;

● asociații cooperatiste de pescari pentru amenajări-îmbunătățiri și întreținerea domeniului de exploatare piscicolă, a domeniului de stat sau particular; valorificarea peștelui prin semindustrializare sau industrializare.

B ● Se vor putea constitui cooperative cu obiective de satisfacere în comun, simultană a mai multor nevoi economice ale asociațiilor;

● unități cooperatiste fără scop lucrativ, cu obiective culturale și artistice, corespunzător normelor și reglementărilor în vigoare pentru asemenea activități publice;

● cooperativele de credit, ca și cele cu caracter de producție, cu scop lucrativ, sau nelucrativ, ca și persoanele fizice se vor putea asocia și constitui într-o unitate cooperatistă de ASIGURĂRI și riscuri individuale sau comune potrivit normelor pentru acest sector de activitate economico-financiară.

C ● Toate unitățile economice cooperatiste au caracter comercial, în afară de:

● Cooperativele de exploatare în comun (agricole) de valorificare a producției proprii și cele de amenajări silvice;

● cooperativele pomicole, viticole, pentru cultura plantelor medicinale, cultura tutunului, cele cu caracter legumicol și pentru producția semințelor asociate;

● asociațiile cooperatiste pentru întreținerea terenurilor agricole, ameliorații, împăduriri de terenuri degradate, plantări și replantări de protecție, cele cu caracter ecologic și de protecție a naturii.

D ● Nu se pot constitui cooperative cu capital fix, acesta fiind variabil în funcție de numărul asociaților. Nici un asociat nu poate deține mai mult de 100 de părți sociale egale ca valoare, ce va fi stabilită de adunarea generală de constituire! Valoarea corespunzătoare posibilităților economico-financiare ale asociațiilor.

E ● Terenurile agricole prin restituiri ce vor trece în proprietate individuală din proprietatea de stat (cf. legii "ADAR") în sole compacte sau individuale, se vor putea asocia în cooperative de producție și exploatare agricolă în comun sau individuală și de valorificare în comun a producției.

Ioan MANOF

Dr. în Științe Economice

Un punct de vedere

Propuneri pentru o dezvoltare durabilă

Ca urmare a conferinței mondiale la nivel înalt din iulie 1992, de la Rio de Janeiro, organizată de ONU și consacrată raportului dintre dezvoltarea economico-socială și echilibrul ecologic vizând protecția mediului ambiant s-a hotărât, printre alte măsuri, înființarea Comisiei de Dezvoltare Durabilă ca organism ONU, care să aducă la îndeplinire măsurile cuprinse în Agenda 21, "Programul Global de Acțiune". Conceptul de dezvoltare durabilă sau, cu alte cuvinte, viabilă, se reflectă în întreaga activitate umană raportată atât la nivel național cât și global pentru a menține și conserva echilibrul dintre condițiile sociale, economice, tehnice și de mediu în procesul de evoluție. Prin aplicarea principiilor de dezvoltare durabilă, după cum se arată în Agenda 21, se va putea ajunge la o politică de dezvoltare durabilă în care consumul și producția să se realizeze conservând calitățile și resursele mediului". Pentru realizarea acestor obligații, în multe țări, ca Austria, Canada, China, Finlanda, Germania, Italia, Japonia, Elveția, Franța, Spania, Suedia, SUA ș.a., s-au organizat Comisii naționale de Dezvoltare Durabilă. Este necesar ca noul guvern, ales prin votul majori-

tăți la 3 noiembrie 1996, să creeze un astfel de organism guvernamental, care, în colaborare cu ministerele, cu alte organizații guvernamentale și neguvernamentale etc., să elaboreze programe la nivel național și sectorial în concordanță cu dezvoltarea durabilă a economiei țării noastre. Această acțiune trebuie accelerată deoarece trebuie întocmit Raportul Național cu privire la punerea în practică a hotărârii de la Rio de Janeiro cu privire la dezvoltarea durabilă pentru Conferința Mondială din 1997. Raportul, chiar într-o formă condensată, este foarte complex, deoarece este necesar să se răspundă la un întreg chestionar.

Pentru dezvoltarea durabilă se impune: ♦ descentralizarea și privatizarea, care trebuie înfăptuită fără dezarticularea industriei, respectiv dezindustrializarea și reducerea vulnerabilității acesteia ♦ creșterea competitivității produselor și serviciilor în vederea satisfacerii necesarului intern și valorificării la export în condițiile diminuării emisiilor de noxe în aer, apă și sol ♦ îmbunătățirea randamentelor globale de utilizare a resurselor energetice și de materii prime ♦ modernizarea infra-

structurii și logisticii ♦ reforma fiscalității și subvențiilor ♦ înlăturarea blocajului financiar pentru redresarea economiei naționale ♦ o politică vamală adecvată, care să țină seama și de protejarea industriei, inclusiv măsuri cu caracter non-tarifar ♦ eliminarea tendințelor de monopol și eliminarea concurenței din sectoarele cheie, ca energia, telecomunicațiile, petrolul etc. și eliminarea subvențiilor nonconcurențiale ♦ acordarea unei atenții deosebite infrastructurii și optimizării acesteia ♦ diversificarea agriculturii și aplicarea de tehnici nepoluante pentru păstrarea calității și biodiversității ♦ reimpăduriri ♦ organizarea sistemului de asistență socială, învățământ, cultură și educație ♦ reciclarea materialelor recuperabile și refozabile ș.a.

Aplicarea obligațiilor de mai sus, cât și a altora, se impune ca o necesitate pentru încadrarea țării noastre în Uniunea Europeană cât și în marea familie a țărilor lumii, la început de secol 21, pentru a asigura urmașilor noștri surse de materii prime și energie cât și o planetă curată.

Corneliu-Anton COCIAȘU

Restructurarea industrială - obiectiv prioritar al noului guvern

Componentă fundamentală a strategiei de dezvoltare a economiei naționale, restructurarea industrială contribuie decisiv la stabilizarea și relansarea macroeconomică.

Prin conținut, restructurarea industrială are o parte decisivă în obținerea performanțelor economice. Utilizarea coerentă a efectelor generate (stimulare, frânare) de politica de restructurare asupra sectoarelor industriale asigură succesul reformei la scară națională. Succesul programelor de restructurare industrială este condiționat de calitatea acestora (exprimată prin elemente complet definite care pot fi cuantificate și monitorizate), precum și fermitatea cu care se implementează programele. Dar elementul hotărâtor în succesul reformei este politica priorităților în programele de restructurare. Aceasta reprezintă opțiunea politică. Este ceea ce a lipsit trecutei guvernări.

Restructurarea industrială este o necesitate determinată de schimbările mondiale înregistrate în plan tehnologic, organizatoric, marketing și al costurilor de producție.

Restructurarea industrială impune sprijin politic, precum și reglementări și modificări instituționale pentru a se asigura competitivitatea. Succesul restructurării este exprimat de asigurarea pe termen mediu și lung a unor structuri industriale competitive, competitivitate exprimată printr-o gamă de fabricație și o structură a costurilor care să asigure eficiența activităților productive.

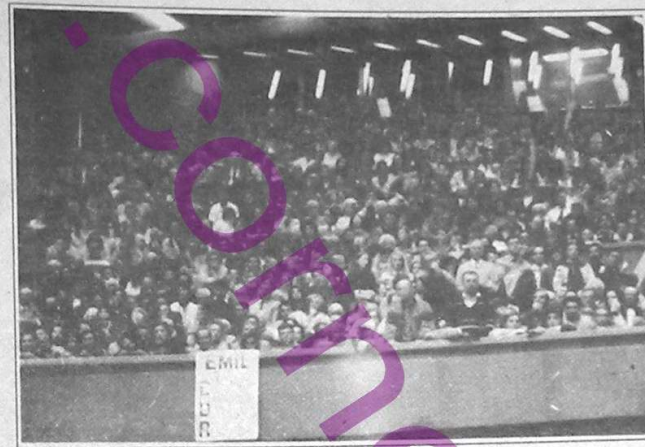
Experiența din centrul și estul Europei arată că restructurarea are o desfășurare etapizată, restructurarea la nivelul societăților comerciale având loc, în cele mai multe cazuri, după schimbările realizate prin politica macroeconomică sau ca urmare a unor modificări la nivelul condițiilor conjuncturale globale. Această experiență nu este folosită de guvernul Văcăroiu. Iar efectele din economie sunt cele cunoscute.

De aceea, guvernele trebuie să definească politici care să favorizeze utilizarea flexibilă a resurselor, co-

respunzător asigurării competiției, să promoveze instituții capabile să garanteze profesionalismul și corectitudinea actelor de decizie și procesul reformei, precum și să asigure finanțarea adecvată a restructurării industriale.

Astfel se pot elimina erorile de decizie privind lichidarea sectoarelor industriale necompetitive, restructurarea celor care pot deveni competitive sau extinderea unor sectoare cu atractivitate în perspectivă.

Experiența demonstrează că operațiunile de restructurare financiară pot fi eficiente, în contextul realizării în etape anterioare a restructurării

organizatorice, operaționale, manageriale, deci ca o componentă a politicilor generale de restructurare și numai în condițiile în care proiectul propriu-zis de restructurare este receptat pozitiv de societatea comercială și de sectorul industrial care constituie obiectul acestuia.

Politica macroeconomică este hotărâtoare pentru succesul restructurării. Politica macroeconomică tre-

buie completată cu următoarele măsuri:

- eliminarea sau diminuarea semnificativă a obstacolelor din calea punerii pe baze comerciale a activității societăților comerciale, a ramurilor și subramurilor industriale;
- eliminarea politicii de monopol industrial;
- utilizarea politicilor de orientare a prețurilor fără ca acestea să însemne un control.

Criterii de restructurare industrială

Restructurarea industrială este condiționată de conținutul general al

pentru realizarea unor performanțe economico-financiare înalte, de către sectoarele industriale.

În acest sens, un rol important îl au tradițiile industriale proprii și procesele posibile de consolidare a structurilor de ramură ținând cont de experiența mondială și de interese geografice. Trebuie avut în vedere de asemenea:

- ▼ corelarea mărimii și complexității structurilor economice naționale cu mărimea țării;
- ▼ complexitatea procesului de realizare a unor structuri industriale performante și coerente, ținând seama de interdependența dintre ramuri și subramuri, de dependența de piața produselor externe;
- ▼ caracterul "specific" și diferențiat pe etape al evoluției structurilor industriale (în unele perioade unele sectoare marchează reduceri atât ale performanțelor, cât și ale ponderii, iar în etape ulterioare se realizează corecții în sens pozitiv);
- ▼ corelarea între diversificarea, gradul de specializare și ponderile diverselor structuri ale industriei;
- ▼ definirea corectă a principiilor de referință, reprezentând:
 - eficiența utilizării resurselor, pentru estimarea componentelor politicii structurale (ofensivă sau defensivă);
 - mărimea și tendințele în orientarea ofertei, în sensul valorificării avantajelor unei structuri existente;
 - definirea poziției statului, pentru explicitarea domeniilor încurajate/descurajate de către stat;
 - descentralizarea conducerii economiei;
 - crearea cadrului care să asigure autonomia societăților comerciale;
 - stimularea liberei inițiative;
 - încurajarea dezvoltării regionale și corelarea cu dezvoltarea națională;
 - statuarea criteriului eficienței economice, ca singurul criteriu de apreciere în luarea deciziilor;
 - definirea corectă a cadrului concurențial.

Sorin DIMITRIU

Sugestii privind dezvoltarea bazei energetice

Investițiile mari din perioada 1960-1990 pentru realizarea bazei energetice a țării s-au finalizat într-un sistem energetic național (SEN) neperformant, greoi, care provoacă sincope în desfășurarea normală a activităților socio-economice; iarnă de iarnă, acest sistem "asigură" frigul în locuințe și mai nou, generează pagube imense prin întreruperea alimentării marilor consumatori industriali (vezi criza energetică din acest an). Totodată rămân pe harta țării sute de "puncte negre" unde, sute de mii de oameni vor intra în mileniu al treilea la lumina opaițului.

Principalele cauze ale acestei situații sunt:

1) Supraevaluarea resurselor de energie primară din România, ceea ce a condus la întârzierea programului nuclear; supradimensionarea centralelor pe lignit în raport cu resursele (calitatea) disponibile, "priorități pe plan mondial" în valorificarea șișturilor bituminoase, risipei făcută în amenajarea șișturilor hidroenergetice viabil în promicro-potențialului hidroenergetic viabil în porție de cca. 20%.

2) Soluții tehnice cu costuri și termene impuse în domeniul hidroenergetic, care pun în pericol siguranța acestora (avarii la amenajările de pe Dâmbovița, Râul Târgului); abandonarea unor

lucrări, după 1990, după cheltuirea unor fonduri importante.

3) Prioritatea acordată termocentralelor care funcționează pe lignit și păcură, surse de poluare puternică.

4) Inexistența unui program energetic realist face ca până în anul 2000 să fie scoase din funcțiune capacități totalizând peste 4.000 MW, iar în primul deceniu al mileniului trei alte capacități de cca. 3.500 MW.

Pentru asigurarea bazei energetice a țării propunem următoarele:

- ◆ excluderea de la privatizare a Sistemului Energetic până în anii 2005-2010, dată fiind importanța strategică a acestuia în dezvoltarea economico-socială a țării; fac excepție unitățile care asigură alimentarea cu energie electrică și termică a unor obiective industriale privatizabile (CET Galați pentru Sidex; CET Zalău pentru termoficarea în zonă etc);
- ◆ privatizarea prin licitație a lucrărilor începute și abandonate de RENEL (CET Slatina; CET Timișoara; CET Tg.-Jiu etc.);
- ◆ asigurarea resurselor necesare realizării a

încă două unități la CNE Cernavodă; returnarea creditelor se face în principal prin livrări de energie către sistemele energetice vecine, cu deficite previzibile în următorii 10-20 de ani;

◆ rețehnologizarea termocentralelor va avea ca obiectiv principal rezolvarea problemelor de mediu.

◆ continuarea programului de valorificare a potențialului hidroenergetic, cu folosințe complexe (alimentări cu apă, combaterea inundațiilor, potențial turistic în zonă). În acest sens barajele, regularizările de albie etc. se vor considera lucrări de importanță națională, finanțate de la buget; realizarea și echiparea centralelor electrice rămân în sarcina sectorului energetic;

◆ interconexiunea cu sistemele energetice din Europa prin lucrări imediate de execuție a liniilor de interconexiune, modernizarea instalațiilor de reglaj automat al schimbului; interconexiunea favorizează realizarea unei centrale hidroelectrice de acumulare și pompaj de cca. 1.000 MW dată cu intrarea în funcțiune a unității nucleare nr. 2;

◆ cointeresarea marilor consumatori în reducerea consumurilor specifice de energie;

◆ electricizarea localităților izolate, a comunităților mici prin adoptarea unor soluții bazate pe surse locale (microhidrocentrale; grupuri Diesel);

◆ extinderea și modernizarea iluminatului public;

◆ analiza posibilității valorificării energetice a deșeurilor menajere.

Departamentul de Resurse,
N. LICU
D. SANDULACHE

EMIL CONSTANTINESCU, președintele

Puncte de vedere

Ținuturile românești înstrăinate - rana din trupul României (II)

Problema basarabeană și, în general, a teritoriilor românești ocupate este una din problemele de extremă importanță, dacă nu cea mai importantă, pentru prezentul și, mai ales, viitorul neamului românesc.

În perioada scurtă a Revoluției Române nu s-a înregistrat nici un progres în soluționarea acestei probleme, ba chiar mai mult, unele aspecte ale ei au cunoscut un regretabil recul.

Revoluția Română din decembrie 1989 ne-a oferit posibilitatea de a spune lumii întregi așuriile și durerile neamului nostru.

Sarcina istorică, pe care o aveau noii guvernanți post decembriști era să declare ferm tuturor guvernelor lumii, tuturor forurilor internaționale, că în iunie 1940 asupra României s-a comis un act de brigandaj internațional, în urma căruia i-au fost răpite Basarabia, Nordul Bucovinei și Herța - un teritoriu de peste 50.000 de km.p. cu o populație de 3.700.000 de locuitori, care în proporție de 65% era românească, și că România nu va înceta să acționeze prin toate mijloacele pașnice, în respectul tuturor normelor de drept internațional, pentru restabilirea dreptății. Îmensul val de simpatie, de care s-a bucurat România la momentul revoluției, constituia atunci un enorm capital politic, ce oferea României șanse mari de a găsi înțelegere și sprijin în forurile internaționale pentru întregirea țării. Acest moment propice a fost irevocabil pierdut, din cauza deteriorării rapide și catastrofale a imaginii României în lume, deteriorare provocată de acțiunile irresponsabile ale noilor autorități neocomuniste de la București, care în nebunia cuceririi puterii cu orice preț au recurs la maniere mârșave de învrăjbiere a românilor împotriva românilor. În timp ce țările baltice, fostele republici „unionale” din URSS acționau unit, consecvent și hotărât pentru eliberarea de sub imperiul sovietic și pentru restabilirea statuquo-ului antebelic prin eliminarea totală a consecințelor pactului Ribbentrop-Molotov, în timp ce românii basarabeni erau animați de un avânt de eliberare națională fără precedent, în timp ce forțele unioniste de la Chișinău așteptau cu disperare acțiuni de întâmpinare și susținere din partea Bucureștiului, comuniștii rebotezăți de la cămară României acționau în direcția diametral opusă interesului național suprem și al mersului firesc al evenimentelor.

Într-un cuvânt, misiunea istorică a noilor guvernanți era să declare în gura mare lumii întregi, tuturor forurilor internaționale, guvernelor și în primul rând conducerii de vârf a URSS că în anul 1940 asupra României s-a comis un act de jaf internațional - cotopirea teritoriilor românești naționale.

În decembrie 1989, mai precis la 24 decembrie primul congres al deputaților poporului din URSS a declarat nul ab initio acel act banditesc Ribbentrop-Molotov și în mod firesc se punea problema înlăturării consecințelor acestui pact. Noii conducători post revoluționari ai României erau obligați, datorită, în acel moment să declare lumii întregi că aceste teritorii aparțin de drept României. Nu au făcut-o.

Istoria contemporană ne-a oferit o șansă, dar printr-un imobilism criminal nu s-a făcut nimic în acest sens, nu s-a suflat o vorbă. Moscova însăși aștepta din partea Bucureștilor o acțiune diplomatică. Avem date, însuși

Mihail Gorbaciov s-a exprimat postfactum, aștepta o delegație de la București, împreună cu reprezentanții de la Chișinău, care puteau fi chiar deputați din partea Basarabiei, în Sovietul suprem al URSS, cu mandat special de a duce tratativele și cel puțin teritoriul RSS Moldovenești ar fi revenit la România. Mai complicat ar fi fost cu Nordul Bucovinei, Herța, sudul și nordul Basarabiei și de asemenea cu Insula Șerpilor, cedată prostește în 1947. Mihail Gorbaciov a recunoscut personal aceasta.

Atunci era momentul istoric! Dar noii guvernanți, cu Ion Iliescu în frunte, nu s-au oprit să fie la înălțimea misiunii lor istorice. Ion Iliescu acționează într-o

(16) LAVINIU M. DRAGHICI

direcție diametral opusă. Aleargă trepăduș la Moscova, când nimeni nu l-a chemat și nici nimeni nu l-a impus, când nu exista nici o necesitate, când pentru lumea întreagă era clar că imperiul roșu din răsărit se destrămă, pentru a semna un tratat de „amiciție” cu un odios imperiu care ne-a furat teritoriul, ne-a jefuit și nemilos ne-a deportat și fizic exterminat populația, prin care se recunoștea, de fapt, că teritoriile răpite României în 1940 printr-un act de banditism internațional, nu aparțin României.

Nici chiar odioșii, sângeeroșii Stalin și Molotov, care au rupt în mod sadist din trupul țării noastre teritoriul și au tulciut formațiunea artificială, prin forță, o ficțiune RSSM, nu și-ar fi putut imagina, nu ar fi putut visa nici în cel mai rău coșmar, că peste o jumătate de secol la București se va găsi cineva, care, ajuns la conducerea României prin demagogie, păcăleala poporului și susținerea din partea structurilor imperiale din Rusia comunistă, va „consfinți” prin semnăturile sale oficiale ca șef de stat consecințele pactului banditesc Ribbentrop-Molotov, când a încheiat tratatul de „prietenie” cu acest odios imperiu, fără ca măcar să amintească despre teritoriile românești ocupate.

Ion Iliescu a semnat tratat „de amiciție” cu muribunda URSS. Acest tratat a fost o rușine sub aspect moral și o gigantescă gafă sub aspect politic. Prin el se recunoștea că teritoriile românești: Basarabia, Nordul Bucovinei, Herța și Insula Șerpilor nu mai aparțin de drept României.

Gravitatea acestui act constă în faptul că pentru prima dată din întreaga istorie de la răpirea teritoriilor noastre România oficială a pus sem-

nătură juridică valabilă pe un document, ce recunoștea rezultatele jafului teritorial, consecințele pactului Ribbentrop-Molotov. Numai prăbușirea imperiului sovietic ne-a salvat de ratificarea acestei catastrofe. A fost pierdut un foarte important moment favorabil refectării țării.

mănesc? Pentru că comunistul Ion Iliescu s-a grăbit să salveze sângerosul PCUS și să preîntâmpine destrămarea odiosului imperiu-penitenciar URSS?

Merită a fi amintit, că în timpul campaniei electorale prezidențiale din 1990 în rândurile conducerii Frontului Popular din Moldova, printre acei oameni progresiști, care admirau revoluția poporului român din decembrie 1989, care socoteau că România arată popoarelor din URSS calea spre eliberare de sub tirania comunistă, se vorbea că atunci, din porunca lui Ion Iliescu, ambasadorul României la Moscova bătea pragurile celor mai înalte foruri imperiale din URSS cu rugămintea lui Iliescu, că dacă Kremlinul nu va interveni în România în susținerea opoziției patriotice, Iliescu, devenit președinte al țării, va recunoaște granița pe Prut, va renunța la teritoriile românești ocupate.

Au fost ratate și alte momente favorabile de refectare a țării. De exemplu cele câteva săptămâni ce au urmat îndată după pucul de la Moscova din 1991. Și momentul declarării independentei Republicii Moldova a fost de asemenea un moment favorabil. În declarația de recunoaștere a Republicii Moldova tovarășul Iliescu nu s-a priceput să declare că România recunoaște independența Republicii Moldova numai de Rusia și Ucraina dar nu de țara noastră, nu a subliniat că Basarabia este teritoriu românesc, că România nici când nu va renunța să-și aducă la patria mamă acest teritoriu. Toate aceste momente au fost clipe istorice, ore astrale ale României, se aștepta din partea guvernului mișcări hotărâte, hotărâtoare, dar, ca un blestem, nu s-a făcut nimic.

În timp ce diplomația românească tace președintele Ucrainei Leonid Cucima a declarat recent că există premise pentru semnarea între România și Ucraina a tratatului de bază, în care să fie recunoscută „actualele frontiere constituite în cursul istoriei”. Liderul ucrainean nu precizează natura acestor premise, dar nu este greu de înțeles că ele își au sorgintea în atitudinea „orginală” pe care au avut-o foștii guvernanți ai României față de problema teritoriilor românești ocupate.

Tinem să subliniem măcar câteva neadevăruri: Primul neadevăr: nu „frontiere”, ci cel mult linii de demarcație. Actuala graniță nu are statut juridic, căci ea nu a fost niciodată obiectul negocierilor între România și Ucraina și, deci, nu există nici un acord, care s-o consfințească ca frontieră de stat. Este „granița” numai dintre fosta URSS și România, ciopărțită de ea, „granița”, care a rezultat din clauzele secrete ale pactului Ribbentrop-Molotov și din consecința nemiloșă a acestuia - ultimatumul sovietic, prin care România era amenințată cu război. Ulterior această „graniță” fost impusă de Conferința de Pace de la Paris, la care România nu a avut posibilitatea să-și apere interesele, la acea dată fiind o țară ocupată. Odată cu dispariția URSS, precaritatea juridică a acestei „granițe” a devenit și mai pronunțată.

Straniu lucru se observă în țara noastră. Bucureștii au fost capabil să cedeze teritorii naționale românești și chiar cinci decenii nici măcar să se intereseze de aceste teritorii, iar acum, de fapt, același București comunisto-nomenclaturist nu e capabil să întregască țara.

De ce s-a grăbit Ion Iliescu să încheie acest acord „de prietenie” cu muribunda URSS, fără ca măcar să amintească despre teritoriile românești ocupate și despre Tezaurul ro-

Alexandru ȘOLTOIANU
Politolog,
Jurist în Drept Internațional

Un martir - REMUS RADINA

Mă înclin înaintea curajului
lui Remus Radina și-i îndreptez
de a fi îndrăginit tot!

(Eugen Ionescu)

Sau de vorbă cu unul dintre
supraviețuitorii lagărelor de
exterminare comuniste, de-
scrie care marea noastră Eugen I-
onescu nota, în prefața cărții acestuia,
Testamentul din morgă, următoarele:
Arestările politice, detențiile, temni-
țele, tortura, masacrele, denunțările,
tentativele de evadare (dar unde, în
această lume odioasă?) au devenit
monedă curentă. În fața amenințării
se răspunde prin lașitate, acceptare,
dar de asemenea uneori prin curaj,
crisism, sacrificiu. Este ceea ce face
Remus Radina, unul dintre eroii sau
sfinții epocii noastre. Un martir vo-
luntar, care nu renunță nici la ceea ce
se dăruiește conștiința... Cartea lui Re-
mus Radina (...) este o mare mărturie,
frecă una, vibrantă, simplă pe bună
dreptate și din fericire, adevărată,
finală și brav omenească, care răscom-
pără josițiile noastre; cine își pierde
viața, o va câștiga; cine crede că o câș-
tigă, o va pierde. Remus a câștigat-o".

**L-ați cunoscut personal pe
Eugen Ionescu. Ce ne puteți spune
despre această mare personalitate?**

Era tare mișcat când vorbea de
problema românești. A luptat împo-
triva comunismului nu numai din
țară ci și din Franța, de pretutindeni.

Cum de ați ajuns în Franța?

O poveste lungă. După publica-
rea acestei cărți și difuzarea ei la
„Europa Liberă” am fost condamnat
la 16 luni închisoare. Am avut însă un
mare sprijin din partea bunului meu
prieten și coleg de celulă, Cicerone
Ionțoiu, care se afla deja la Paris și
care a intervenit pe lângă 6 șefi de
stat, la UNESCO și chiar la Papa. În
vederea procesului de la București
din februarie 1980, avocatul Louis
Egdmann Petitti, decanul Baroului

din Paris, s-a oferit să mă apere în
autoritățile din țară nu i-au permis.
Regele Mihai i-a telefonat lui Nicolae
Penescu, secretar general al PNTC a-
flat la Paris, să-i ceară numele per-
soanelor persecutate în țară care do-
reau să emigreze. Apoi Penescu l-a
sunat pe Ionțoiu care s-a interesat în
acel sens. La 17 aprilie 1980, minist-
rul de externe al Elveției, dl Auber, a
plecat la București cu lista dată de
regele Mihai, cu numele persoanelor
care vroiau să părăsească țara. Erau
4 persoane, între care și eu. După
„transformarea” celor 16 luni de în-
chisoare într-o amendă, mi s-a elibe-
rat un pașaport pentru o vizită în
Franța.

**- Aveți de gând să vă întoarceți în
țară?**

- Eu sunt azilant politic și nu mă
pot întoarce, deși mi-ar face o deosebi-
tă plăcere. Apoi, starea sănătății mele
este destul de gravă. Sunt singurul
deținut politic recunoscut de autorită-
țile franceze ca handicapat. Ani de
temniță... Canalul, Jiłava, Gherla,
aproape 10 ani de închisoare, după
care au urmat 7 ani de spitalizare.
Când am început greva foamei și a
setei nu eram deloc informat. Am
declarat 5 asemenea greve care vizau
respectarea drepturilor omului în
închisorile comuniste. Credeam că
dacă nu mori, te refaci. Adevărul este
altul: rămân urme grave pentru toată
viața, care devine de nesuportat. Mă
întreb dacă grevele acestea nu încalcă
morală creștină.

**- În urmă cu 50 de ani ați fost
arestat în ziua alegerilor din 19
noiembrie 1946.**

- Aveam 22 de ani și eram sublo-
cotenent de cavalerie la Cercul Teri-
torial Câmpulung Bucovina. În ziua
de 21 octombrie 1946, toți ofițerii și
subofițerii din Garnizoana Câmpu-
lung sunt chemați la un miting elec-
toral în sala de spectacole a liceului
„Dragoș Vodă” din localitate. Mitingul

este prezidat de colonelul Constantin
Ionescu, comandantul politic al
Comandamentului 4 teritorial Iași,
pentru întreaga Moldovă. Colonelul
Ionescu începe să ridice în slăvile
cerului realizările guvernului Petru
Groza. El susține cu insistență că ar-
mata română este astăzi la loc de
cinste. (...) În realitate, niciodată nu
fusesse armata română mai umilită ca
acum. (...) O revoltă puternică a pus
stăpânire pe sufletul meu. Eram la
vârsta când vîrsta nu contează mai
mult decât adevărul. Am luat hotărâ-
rea bruscă de a părăsi armata. (...)
Aveam ferma convingere că alegerile
din 19 noiembrie nu vor fi libere, că
armata va fi folosită pentru oprima-
rea libertății poporului român și nu
voiam să comit această mare crimă
împotriva poporului meu. (...) M-am
ridicat ca electrizat, împins parcă de o
mână tainică și m-am adresat cu voce
puternică colonelului Ionescu: „Dom-
nule colonel, eu nu sunt de acord cu
principiile de care este călăuzit guver-
nul Petru Groza și prin urmare, nu
mai înțeleg să rămân în armată”. (...)
Clipa aceea, în care am aruncat cătu-
șele sufletului în fața celor ce profa-
nu idealurile mele de român și mili-
tar avea să-mi hotărască întreaga via-
ță. (...) Pe data de 18 noiembrie sunt
chemat telegrafic la Comandamentul
4 teritorial Iași. În dimineața zilei de
19 noiembrie 1946 - ziua alegerilor, de
care se legau atâtea speranțe - am a-
juns la Iași unde am fost condus într-o
încăperre și invitat să aștept. O ușă
blocată mă despărțea de secția de vo-
tare. După o oră, văzând că nu mă
cheamă nimeni, încerc să ies din ca-
meră dar rămân înmărmurit: un soldat
cu baioneta la arma îndreptată
spre mine, mă oprește să ies. Eram,
dici, arestat! (...) În decursul anilor
am acuzat de nenumerate ori pe co-
muniști de falsificarea rezultatului
alegerilor din 19 noiembrie 1946.

Care este opinia dumneavoastră

referitoare la alegerile care „bat la
ușă”?

- Sper ca după o jumătate de secol,
alegerile din noiembrie a.c. să fie cu
adevărat democratice iar poporul ro-
mân să-și hotărască singur destinul.

Ilie MIHALCEA

Paris, 30 octombrie 1996

„Dreptatea” în mijlocul răniților din Ardealul de Nord, în spitalele unghurești (1942-1944)

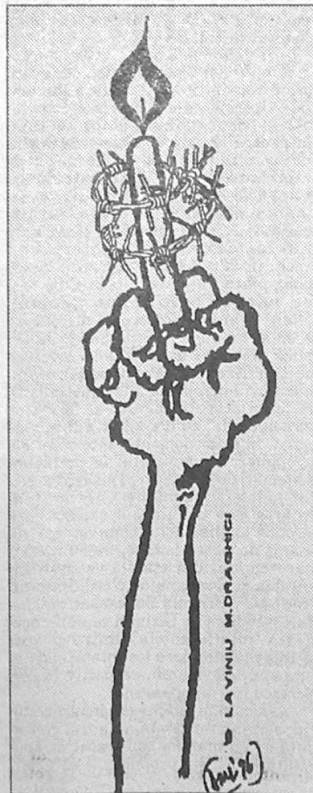
Sunt convins că în zilele de
durere, batjocură și oprima-
re, Bunul Dumnezeu a fost și
va fi alături de neamul românesc, ne
va ajuta și întări inimile, ne va da
putere pentru a depăși greutățile,
demni, cu frunțile senine și în-
crezători în destinul nostru.

Evenimentele din decembrie 1989
confirmă această convingere. „Mi-
racolul românesc” fără ajutorul lui
Dumnezeu nu va putea avea loc.

Între anii 1942 - mai 1944, eram
student la Facultatea de Silvicultură
a Politehnicii din Sopron - Ungaria.
Am fost admis la această facultate în
limita a 1% la care aveau dreptul
minoritățile din Ungaria horistă.
Eram în an 76 studenți din care câte
un șarb, un slovac și un român.

În luna februarie 1943, am fost
chemat la Secretariatul Facultății ca-
re mi-a transmis apelul conducerii
Spitalului orașenesc, de a veni în aju-
torul personalului medical pentru a fi
translator și a alina suferințele ră-
niților români, care nu cunoșteau
limba maghiară, sosiți recent de pe
frontul rusesc. M-am prezentat
imediat la spital unde am făcut cu-
noștință cu zeci de compatrioți răniți,
care sufereau în tăcere și cu dem-
nitate la distanță de peste 500 km de
familie lor și de plaurile natale. Le-
am adus un cuvânt de încurajare și
am căutat prin graiul scump rostit în
dulcea limbă românească, să le
dovedesc că deși sunt atât de departe
de locurile natale, nu sunt părăsiți,
că Providența a făcut să fim alături de ei
în acele clipe de suferință.

Centrul spiritual al studenților ro-
mâni din Ungaria, era Parohia româ-
nă din Ungaria, era

nească din Budapesta, condusă de Pă-
rintele Ungureanu. I-am relatat exis-
tența răniților din spitalul din Sopron.
El cunoștea situația. Pentru a alina
suferințele acestora, mi-a dat un ge-
amantan de cărți de rugăciune, precum
și cutii cu țigarete românești, primite
de la Ambasada României din Buda-
pesta. E greu de descris bucuria ră-
niților la primirea acestor cadouri. La
puține zile, pe adresa mea din Sopron
am primit în fiecare zi 20 de exem-
plare din ziarul „Dreptatea” (care
apărea în București), pe care le du-
ceam zilnic răniților. Am format cu to-
ții o familie, comentam articolele, ne
poveșteam amintiri dragi din satele
noastre natale, fi duceam la cine-
matograf etc. Cu toții eram convinși
că războiul era pe sfârșite și visam
fiecare la ceea ce vom face în viitor,
la destinul nostru în Patria noastră
scumpă, România.

Războiul însă făcea ravagii. După
gerurile mari din iarna 1943-1944,
numărul soldaților răniți cu picioarele
înghețate a crescut foarte mult. Spi-
talele nu mai aveau locuri, autorită-
țile au recurs la amenajarea unor spi-
tale în școli. Am fost solicitat de Pă-
rintele Ungureanu, să merg la Szom-
bathely, oraș situat la sud de Sopron.
Mi-a dat adresa unui soldat și obiș-
nuitele cadouri, ziarul „Dreptatea” și
țigări.

Am ajuns la spital, unde mi s-a
spus că rănitul pe care îl căutam a
fost transferat la un spital din Buda-
pesta pentru tratament.

Soldații de pază s-au dovedit bine-
voitori și mi-au permis să intru pe
culoarul școlii, în care erau așezați pe
paie răniții și după cca. 10 m o forță

interioară m-a oprit în fața unor ră-
niți așezați unul lângă altul. I-am
întrebat dacă sunt români. Amândoi
mi-au răspuns afirmativ și au motivat
tăcerea de teamă de a nu fi despărțiți.
În câteva minute am fost înconjurat
de zeci de răniți de la etajele superio-
are. Le-am predat cadourile, iar la des-
părțire m-au întrebat la cine să mul-
tumească pentru ele. Le-am dat adre-
sa Părintelui Ungureanu din Buda-
pesta. S-au ținut de cuvânt, ceea ce
mi-a fost de mare folos. Cartea poștală
de mulțumire a fost prezentată și
dlui Ministru Filotti, ambasadorul
României la Budapesta.

Frați români! astăzi a sosit
ceasul recunoștinței pentru
cei care au fost alături de noi
în acele zile de suferință și umilință.
Ei fac să apară gazeta „Dreptatea”,
după o noapte de 50 de ani, în pa-
ginile ei găsim ca și atunci idealurile
neamului nostru și drumul urmat
pentru bunăstare și o viață mai bună
pentru noi și copiii noștri.

Aveți obligația să faceți cunoscute
copiilor, nepoților, rudelor și priete-
nilor voștri, sentimentele pe care le-ați
avut pe patul de suferință, departe
de cei dragi, când ați citit cuvântul
scris din „Dreptatea”.

Mă adresez prietenilor: Cotuț
Ioan, fost tehnician la Ocolul Silvic
Ileanda, Dragoș Ioan, fost pădurar la
Ocolul Silvic Borlești din jud. Satu-
Mare, Măzgan din Rodna și celorlalți
de al căror nume nu-mi amintesc
datorită scurgerii anilor.

V. VĂCLEA

Carnet plastic

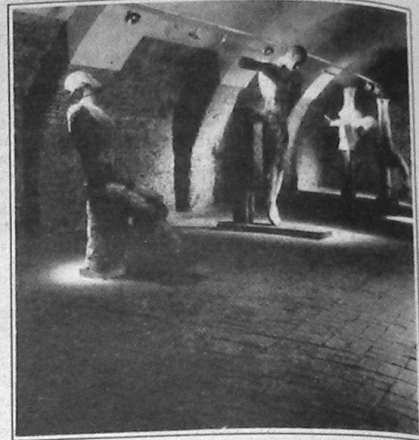
Adrian PÂRVU - adept al monumentalului în sculptură

La Galeria de Artă „Catacomba” din București, sub auspiciile Fundației „Anastasia” și ale Muzeului Național de Artă, tânărul sculptor Adrian Pârvu, absolvent al Academiei de Artă din Capitală și actualmente, asistent în cadrul aceleiași înalte instituții de învățământ artistic superior, se prezintă în fața publicului iubitor de frumos cu prima sa expoziție personală. Cuvântul de deschidere - veritabil eseu și inspirat profil artistic al expozițantului - a fost rostit de binecunoscutul pictor și om de cultură Sorin Dumitrescu, directorul fundației gazdă. Mi s-au părut deosebit de interesante considerațiile privind raportul uenic (Adrian Pârvu) și maestru (V. Gordan) care, departe de a împiedica, favorizează evoluția firească a personalității fiecăruia dintre acești doi poli ai ecuației și apropierile (pe care compozițiile prezentate i le-a sugerat!) de Paciurea, Picasso și Michelangelo.

Adrian Pârvu - un bărbat înalt și - vorba lui Ion Creangă - „sfios ca o fată mare”, alături de două ori tată, încă în prima tinerețe - mi-a fost elev la Liceul de Arte Plastice „N. Tonitza”. L-am revăzut, destul de des, și în anii săi de studenție. Întotdeauna m-am bucurat să constat că principalele sale trăsături de caracter sunt aceleași. Un creator cu principii bine stabilite și cu îndelungată experiență riscă să se rătăcească, mai ales dacă, fie și numai vremelnic, se lasă furat de tentațiile așa-zisei „arte moderne”. Nu este cazul tânărului nostru artist care, cel puțin în expoziția de față, așează la baza zămislișurilor sale o solidă și îndelungată verificată concepție filozofică: **viața - cel mai prețios bun al oamenilor - pe lângă bucurii, este constituită din numeroase și diferite încercări dramatice, uneori de-a dreptul tragice. Viața - vorba lui Eminescu - poate fi uneori „un lung prilej de durere”... Poziția oamenilor față de încercările ei (G. Coșbuc: „O luptă-i viața, deci te luptă...”) trebuie să fie activă și demnă, chiar dacă, în cazuri extreme, îmbracă și forma resemnării... De fapt, această filozofie este proprie poporului român și creștinismului. După Lucian Blaga, ea stă la bazele mult milenarei noas-**

tre rezistențe pe tărâmurile vechii Dacii. Cu această filozofie, în expoziția lui Adrian Pârvu, ne întâlnim încă de la intrare. Un uriaș semen de-al nostru a fost învins și s-a reîntors în împărăția lui Zamolxe, sau, în spirit creștin, în „sânul lui Avram”... compoziția, cioplită în lemn masiv, în poziție „căzut pe spate”, cu capul (pe care-l încremenit însemnul durerii), este și remarcabilă și impresionantă. Ideea de unii „destin crud” se impune ca o pecete. Petele de culoare roșie, mai ales în zona degetelor de la picioare, sugerează prezența rănilor, și primele trei lucrări, tot monumentale, din încăperea principală. Prima reprezintă un bărbat așezat pe un butuc, cu brațele (dreptul retezat de la cot) întinse lateral și cu capul ridicat implorator, dar și resemnat spre cer. A doua, un fel de replică a primei, însă cu ambele brațe tăiate din umeri și cu capul ușor ridicat spre dreapta și a treia, reprezentând un bărbat tânăr, așadar îndreptățit să mai trăiască încă mulți ani, care reprezintă un răstignit pe o cruce nevăzută, dar de a cărei „materialitate” suntem convingiți. În fine, a patra lucrare, din ipsos, sugerând ideea omului supus încercărilor destinului (sugerat printr-un miel purtat pe umăr, cu capul atârnat greu și cu picioarele legate sus în sus), vine să întărească filozofia existențială de care sculptorul este cuprins.

Având în vedere costurile ridicate ale materialului (de unde s-a făcut rost, gratis sau pe bani puțini, în tânăru sculptor bucureștean de trunchiuri mari de lemn?) vizitatorii ar trebui să vadă, în aceste lucrări, nu atât opere finite, destinate a fi așezate pe soclu (răspund și acestei cerințe), cât demonstrații convingătoare ale acestui viguros talent, capabil (dacă i s-ar adresa comenzi fermele) să realizeze monumente de mare complexitate. După nume, doar trei expozite pot fi considerate opere definitive „încheiate”. Am în vedere remarcabila piesă în marmură, reprezentând forțele (sunt expresiv sugerate coastele) și abdomenul unui bărbat, admirabil finisată, în așa fel încât valorile pietrei să fie deplin

pute în valoare; un câprior, jertfă a pădurii, sculptat în lemn: gât lung, capul atârnat spre pământ, picioare „legate sus”, sugerând, admirabil, ideea unui sfârșit tragic; un grup de portrete: trei capete de copil și unul de adult, inspirat de masca mortuară a lui Eminescu.

Această primă expoziție personală, după o susținută activitate constând în numeroase participări la expoziții de grup, tabere de creație, simpozioane etc. în care monumentalul și grandiosul sunt la loc de cinste, reprezintă dovada unui talent viguros și matur care înaintea drumului său propriu, fără false „îndrăzneli”, dar și fără complexe.

M. AUGUSTIN

„Limbă și rostire românească, ieri și azi”, de VICTOR IANCU

Se părută de curând la prestigioasa Editură Dacia din Cluj-Napoca sub titlul de mai sus, cartea se înscrie în seria lucrărilor de cultivare a limbii române, domeniu în care autorul Victor Iancu, apreciat filolog, cunoscut prozator și distins profesor la Universitatea Baia Mare, are o experiență de peste trei decenii.

Structurată în opt capitole, având fiecare câte un titlu incitant la lectură (printre acestea: Originea și structura limbii române; Limbă - societate - națiune; Sensuri deturnate, forme deviate; „Spațiu moritic” în expresie lingvistică; Cum vorbesc românii de peste hotare; Graiurile populare

și limba română standard), cartea prof. dr. Victor Iancu pune în dezbatere, adică selectează fapte de limbă care prezintă „nedumeriri” sau fapte de care unii vorbitori (în actele lor de exprimare orală și/sau scrisă) trec, în actualitate - când se vorbește atât de mult și se scrie foarte mult (evident, aceasta n-ar fi nici un rău, dimpotrivă, este un rezultat al unei îndelungate așteptate libertăți) - cu (uneori) o mare (poate și iresponsabilă?) nepăsare peste regulile formale și funcționale ale sistemului (și ale subsistemelor) românei literare. Or, fiecare „beneficiar” al limbii ar trebui să fie convins că există un așa-numit „determinism lingvistic” din care rezultă

că individul vorbitor (fie el oricine ar fi) nu poate dispune de „libertate absolută” în folosirea limbii ca instrument de comunicare în societate. Desigur, de această realitate sunt conștienți numeroși vorbitori, mai concret aceia preocupăți de dorința de a se exprima corect, clar, coerent, nuanțat pentru a se convinge că și pot materializa (comunica), în același mod, ideile, sentimentele ori trăirile în fața semenilor lor.

Cu deja cunoscutu-i talent în domeniu, Victor Iancu explică clar, concis și convingător (pe baza argumentelor specialistului în variate domenii ale lingvisticii), într-o formă accesibilă pentru oricare categorie de vorbitori care se preocupă de modul lor de exprimare, o mare diversitate de aspecte referitoare la exprimarea corectă, în conformitate cu normele române standard literare actuale. Unele vizează cuvinte sau expresii mai vechi (locas, balast, procent, zână, cale; piaza bună trece primejdia reș, de voie, de nevoie, apă chioară), altele „mai noi” (disident, marșarier, a împotriva ș.a.); se dezbate și se explică probleme de ortografie (scrierea cu i, scrierea cu î/ă - de altfel o problemă viu disputată între specialiști), la fel și statutul actual al formelor „tradiționale” sunt/suntem/sunteți; de notat, în acest domeniu, interesantele propuneri ale autorului în problema sistematizării și autorului în problema județelor României). De un real interes este penultimul capitol care supune analizei felul cum vorbesc românii de peste hotare, mai concret, dacoromânii din statele vecine (Basarabia și Bucovina de Nord, Banatul „Sârbesc”, Ucraina Subcarpatică, Ungaria, Bulgaria). Ultimul capitol abordează „interferențele” dintre graiuri și româna standard (muntenimele și limbajul televiziunii, respectiv Marin Sorescu în grai oltenesc).

Așa cum menționează însuși autorul, cartea prezentată nu a fost concepută ca un manual sau tratat de specialitate, ci „și-a propus (...) să expli-

Limba noastră-i limbă sfântă!

Sunt două cuvinte cu înțeles total diferit: MIRABIL (din latinescul MIRABILIS) înseamnă MINUNAT, în timp ce MIROBOLANT (din limba franceză) are sensul de UTOPIC, IREAL, INEXISTENT. Rar folosite, ele au un caracter de prețiozitate, motiv pentru care unii le confundă. Dar, înainte de a da exemple de folosire incorectă, voi da un exemplu de folosire corectă. Astfel, în revista MAXIM-INTEGRAMĂ, Sorin URSU îngrădează și cuvântul MIRABIL, pe care îl definește foarte bine prin MINUNAT. Din păcate, în goana după cuvinte „zornătoare”, unii vorbitori (și nu într-un cadru restrâns, ci la TV, unde sunt auzite de milioane de oameni), folosesc cu nongalanță MIROBOLANT în loc de MIRABIL. Mă refer la Liliana MUNTEANU de la „Tele 7 abc”, care oferea participanților la un con-

curs organizat de postul său, niște PREMII MIROBOLANTE (adică IREALE!). Auzindu-l, probabil, în alt context, L.M. nu s-a mai ostenit să consulte un dicționar (lucru pe care - nu mi-e rusine s-o spun - eu îl fac ori de câte ori am cea mai mică ezitare), ci l-a preluat ca atare. Corect era, evident, PREMII MIRABILE - dar, pentru că puțină lume cunoaște acest cuvânt, cel mai bine era să fi spus PREMII MINUNATE. La fel a pățit de astă dată la PRO TV - George PRUTEANU, care lauda CUVINTELE MIROBOLANTE ale unui scriitor. Păi,

dacă ar fi fost MIROBOLANTE (adică INEXISTENTE), ce-ar mai fi folosit scriitorul respectiv în cărțile sale?! Cu mai multă atenție și cu mai puțină grabă, G.P. ar fi găsit formularea potrivită, și anume, CUVINTE MIRABILE sau - pur și simplu - CUVINTE MINUNATE. ...Câtă dreptate avea (și are) marele Eminescu, adversarul neîmpăcat al acelor „Cuvinte goale, ce din coadă au să sune”!

Prof. Gh. CONSTANTIN

Mari spectacole în turneu

Teatrul Tineretului din Piatra Neamț prezintă în București, în perioada 24-28 noiembrie 1996, spectacolele sale după următorul program:

● Duminică, 24 noiembrie 1996, ora 19.00 la sala Majestic a Teatrului „Odeon”, spectacolul Mult zgomot pentru nimic de William Shakespeare, regia - Alexandru Dabija, scenografia - Irina Solomon și Dragoș Buhagiar.

● Luni, 25 noiembrie 1996, ora 19.00 la Teatrul „Nottara”, spectacolul Orfanul Zhao de Ji Junxiang, regia - Alexandru Dabija, scenografia - Irina Solomon și Dragoș Buhagiar.

● Marți, 26 noiembrie 1996, orele 16.00 și 19.00 la Teatrul „Nottara”, spectacolul Jucăria de vorbe de Alexandru Dabija după Tudor Arghezi, regia - Alexandru Dabija, scenografia - Adina Panaitescu.

● Miercuri, 27 noiembrie, și joi, 28 noiembrie 1996, ora 19.00 la sala Majestic a Teatrului „Odeon”, spectacolul Antigona de Sofocle, regia - Mihai Măntușiu decoruri - Mihai Mădescu, costume - Doina Levintza.

● Joi, 28 noiembrie 1996, ora 11.00 în sala de protocol a UNITER-ului va avea loc conferința de presă.

Turneul Teatrului Tineretului din București este sprijinit financiar de către Fundația pentru Teatrul și Film TOFAN - București și Soc. Petrocar S.A. - Piatra Neamț.

ce, dialogând, de la egal la egal, cu cititorul, despre vorbirea românească de ieri și de azi”. La întrebarea formulată de către autor (pe ultima copertă exterioară), semnatarul acestor rânduri are convingerea că cititorii-beneficari vor avea totuși reușita a demersului întreprins.

Lector univ. Gheorghe RADU
Universitatea Baia Mare

La ceas aniversar

Dumnezeu l-a rânduit cu zile - **MARIU ZILE CU NUNA** - pe Prea Fericitul Patriarh Teoctist, deși să văzută patriarhilor din Vestul moment: 81 de ani de viață istorică, 61 de ani de slujire a credinței, 61 de ani de slujire a păcii în sacral Bisericii Ortodoxe Române...

Ca și tânărul, biblicul păstor și mare David a fost chemat de Dumnezeu către încredințări și slujiri importante printre ierarhii noștri din vremi veace, acela de a grijii, de a păstori, de a călăuzi, de a ocroti, de a păstori în majoritatea provinciilor noastre, într-o vreme de urgie pentru Biserica Mielului Sfânt, într-o vreme nemiloasă și ucigătoare pentru sufletul de neam, care s-a numit comunism.

A fost ardelenilor pavază și sântenilor glas înăruit în rugăciune neagră...

A fost moldovenilor cunună și pe noi frații i-a adunat în Casa Mirelui, în Casa Domnului într-o desfășurare de viață, într-o negutare de jertfă.

Taina i-a învăluit trăirea în Imnul Crucii și pasul i-l-a așezat în covorul de rouă al Dimineții Sfinte. Și a făcut din sacral să nu fie atins, mântit de-aflării furie chiar decât pustii și-a arătat, nu o dată, fața și iadul - hidrogen...

Și cu voia lui Dumnezeu a fost să-l pună în 1986, la lucrarea dintâi a Bisericii Dreptmăritoare și Drept-biruitoare!

Patriarh al tuturor românilor, cu minte aleasă, cu inimă bună, jertfătoare și creativă, Omul acesta "a săvârșit și săvârșește", până la această

dată de 14 noiembrie a anului Domnului 1996, o culme a tineretii slujitoare, un neatinat al strigării către crucea de jertfă a Mielului.

Vorbesc, ca din file de cronică și din știră celui ce vine din bisericile de lemn ale Maramureșului voievodal sau de la Arad și Nicula, de la Putna și Dragomirna, de la bisericile restaurate și pictate în frescă din Episcopia Aradului, de la mănăstirile, seminarul teologic, liceul și palatul mitropolitan din Craiova, zidite și îmbrăcate în veșminte de sărbătoare, de la citoriiile moldave, obștiile monahale și zidurile de cetății și palate muștine, lăcașurile sfinte ridicate pe culmea și piacul de trăire a sufletului românesc, însetat de nemărginire; vorbesc toate acestea și nemuresc Păstor și turmă.

Ca lăcărind unei candelă, cuprins-a tiparul muntean, vrednicia lui Iacob Putneanul a lui Doșoftei, de Psalmi învâluit, în pagina diortorisită: "bucuria sufletului iubitorului de cărțurari".

Și apoi ne arată Biblia de la București, din anul Domnului 1688, acest mărăgărit de suflet și belug interminabil pentru minte: "Măria Ta... dai cuvântul lui Dumnezeu, ca oarece lumină, fiind până acum sub acoperământ, și o pui în sfașnic, ca să lumineze celor den casă ca să ai bisearicii noroad: rumânilor, moldovianilor și ungro-vlahilor". Redi-tând Biblia de la București, încă o dată Prea Fericitul Teoctist a adunat neamul românilor în plinătatea Cuvântului...

Când "perioadă" antihrist a asfințit și Mirele ortodoxiei s-a ivit din

nou, Biserica ortodoxă și-a întărit nobila și fireasca menire sub neclintita priveghere a Întăistătorului, a Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, cel care a arătat "nor de lumină" și înțelepciune în vremuri ce au fost turburi, viscolitoare, încercătoare și ispititoare...

Și am pășit - sub îndrumarea Prea Fericitului Teoctist pe Munte-vedere: și de pe înălțimi prindem în priviri și în deschis de inimi splendoarea Sionului și inegalabilul miez al Psalmului Ierusalimului veșnic.

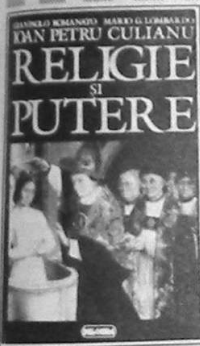
Și ne vedem în "acest vifor" de Logos pentru a fi pururea puțință de rugă și slăvire...

La ceas aniversar, urăm noi, credincioșii încolonați în Convenția Democrată Română, noi, cei din Uniunea Social Democrată, noi, cei care mă întâziem încă în intrarea în odor de lumină, urăm, așadar, Prea Fericitului Părinte Teoctist, sănătate și îndelungată păstorie ca înaintemergător al Bisericii Ortodoxe Române, întru cinstirea neamului românilor și biruința sfintei credințe strămoșești.

Aceste gânduri ne-au încins inima și mintea în ziua de 14 noiembrie a anului Domnului 1996 și cu ele, avuție, ne îndreptăm spre Prea Fericitul Părinte Teoctist, Părinte Duhovnicesc al tuturor românilor, indiferent unde s-ar afla aceștia!

Dan BODEA

„Religie și Putere“...

Ceste titlul cu care editura genoveză „Marietti“ tipărea, în 1981, o carte alcătuită din trei eseuri distincte, având în comun tematica inspirată din istoria religiei; editura „Nemira“ ne-o prezintă în traducere românească, acoperind astfel un gol de informație resimțit acut în perimetrul nostru cultural. Important mai este, pentru

noi, și faptul că unul dintre cei trei esești este românul Ioan Petru Culianu, erudit urmaș la catedra universitară a lui Mircea Eliade și, în ciuda decesiului său venit la nevreme, autor a câtorva studii de referință în domeniul de graniță dintre istoria religiilor și cea a culturii. Este cât se poate de bine venită editarea integrală a scrierilor acestui cărturar de seamă al diasporei române, editare în curs de realizare la „Nemira“ - dovadă că editurile din sectorul particular pot avea contribuții majore la viața culturală a epocii.

Cel dintâi dintre eseuri, intitulat **Biserica și statul laic**, aparține italianului Gianpaolo Romanato și este de maxim interes, întrucât conține un istoric al nașterii ideii de partid politic democrat-creștin. Să punctăm câteva etape ale unui complex proces istoric: a) legătura tradițională dintre Stat și Biserică sub egida statului absolutist feudal; b) separarea lor, la sfârșitul secolului luminilor, prin revoluția americană și prin cea franceză; crearea statului laic și agnostic, în condițiile neintervenției Bisericii în problemele statului; c) încercarea de Bisericii în problemele statului; d) participarea a Bisericii la viața politică prin intermediul unor partide „creștine“ la sfârșitul secolului trecut și începutul secolului nostru, până spre primul război mondial; e) apariția primelor partide „populare“ de tip democrat-creștin, autonome față de Biserică; e) desființarea acestor partide în re-de Biserica; e) desființarea acestor partide în re-gimurile totalitare interbelice; f) situația complexă din perioada postbelică, întărirea partidelor demodino crat-creștine, bazate pe morala religioasă, ca forme de manifestare politică a societății civile, autonome față de Biserică, dedicată exclusiv tărâmului vieții

spirituale. Eseul oferă astfel etapele clarificării doctrinei democrat-creștine în occident.

Cel de-al doilea dintre studiile reunite în volumul **Religie și Putere** aparține tot unui italian, Mario G. Lombardo, și se intitulează **Pentru o economie politică a bunurilor religioase**. Titlul, destul de surprinzător prin asociere, aproape că nu mai necesită lămuriri suplimentare; specialiștii economiști au prilejul să descopere, cu ajutorul acestui studiu, un nou domeniu al economiei politice, domeniu cu un specific greu de negat.

Eseul lui Ioan Petru Culianu, cel de-al treilea, este intitulat **Religia și creșterea puterii și se ocupă de complicata raporturi dintre religie și aspectele subiective ale „puterii“**. Pornind de la teza că „sar-cina tradițională a religiei a fost aceea de a furniza o arie rituală pentru împlinirea puterii individului în condiții socialmente tolerabile“, Ioan Petru Culianu constată eșecul Statului laic, burghez-liberal, stat care se fondează pe ecuația **putere=avere**, promovând o competitivitate extremă, ce-i duce pe cei învinși la filosofia disperată a nihilismului sau la comportament agresiv degenerat în conflicte militare. Dincolo de numeroase teze discutabile, printre care și reducerea religiei la o funcție de terapie psihanalitică, eseul lui Ioan Petru Culianu conține observații pătrunzătoare asupra democrației occidentale moderne, la pericolele și neputințele acesteia în varianta despărțirii absolute a Puterii de Religie. Concluzia nu poate fi decât una, dar așteptăm zădarnic formularea ei de către autor: din moment ce competitivitatea, în societățile liberale, axate pe acumularea de averi degenează fie în stări conflictuale violente, fie în nihilism dezabuzat, este necesară reintroducerea autorității morale a religiei spre echilibrarea nemăsuratei poftă individuale de putere (= avere) cu normele firești ale conviețuirii sociale în cadrul statal - exact ceea ce încearcă să realizeze democrație creștină.

Petru Mihai GORCEA

„Ortodoxia în Europa. Locul spiritualității românești“

Alături de cărțile lui Jean Meyendorf, **Biserica Ortodoxă. Ieri și azi**, Editura Anastasia, București, 1996, și cea a lui Serafim Rose, **Viitorul Ortodoxiei și religia viitorului**. Tipografia Centrală „Cartea Moldovei“,

Chişinău, 1995, lucrarea lui Ion Bria, **Ortodoxia în Europa. Locul spiritualității românești**, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 1995, oferă cititorului din țara noastră cele mai pertinente și noi informații, date și interpretări doctrinare asupra confesiunii religioase ce se practică în cadrul Bisericii Ortodoxe Răsăritene, oferindu-i cu acuratețe Ortodoxiei din România o imagine vie, posibilitatea de a se cunoaște valoarea socială și metafizică la sfârșit de veac și de mileniu. Profesorul teolog Ion Bria, cel care a desfășurat aproape trei decenii o vastă activitate eumenică și a acumulat o importantă experiență pastoral-misionară (privatoarea lumea creștină de pretutindeni) în cadrul Consiliului Eumenic al Bisericii Ortodoxe de la Geneva, poartă în analiza istorică și dogmatică asupra Ortodoxiei de la două premise fundamentale: pe de o parte, înaintea ideea că Ortodoxia, pornind de la cazul Ortodoxiei în România, a știut să reziste ca să existe, pe de altă parte, Europa are datoria și capacitățile de a apăra Ortodoxia, nu pentru că este o mare „figură a trecutului“, ci pentru că face parte din propria ei cultură creștină. În viziunea profesorului Ion Bria, la sfârșit de secol XX, Occidentul, deși mult descumpănit în esența religioasă, rămâne mirat până la inexplicabil de forța și convingerea ortodoxului din țara noastră care crede în Iisus Hristos Dumnezeu. Poporul român își trăiește cu ardore credința străbună, deși statul totalitar comunist-ateu a încercat din răsunătoare să-i anihileze viața religioasă. Ion Bria, invocă în argumentele sale deseori gândirea Părintelui Dumitru Stăniloae, avansând în mai multe rânduri ideea că România, deși se află la marginea disperării economice, poate oferi, la ora aceasta, Europei întregi șansa pășirii lui Dumnezeu prin forța misticii și asceticii ortodoxe, componente de bază ale spiritualității sale.

Gheorghe F. ANGHELESCU

Un bilanț tragic, dar adevărat

Care vor fi strategiile de urmat pentru a evita prăpastia lângă care am fost aduși?

Cred că în ziua de 3 noiembrie 1996 poporul român a tras linie și a început să încheie un bilanț a șase ani de guvernare cryptocomunistă, bilanț care este, din nefericire, destul de tragic. Și acest tragicism se datorează, în primul rând, faptului că opțiunile majorității s-au îndreptat în acei ani, 1990 și 1992, spre oameni incompetenți, demagogi, care au pus apoi interesele personale mai presus decât ale țării. Mediile de informare în masă, și în special televiziunea, au contribuit substanțial la aceasta.

Revenind la rezultatele acestui bilanț, care va atârna greu asupra stării economice și sociale a națiunii și în etapa următoare, să menționăm doar câteva:

- ◆ diminuarea drastică a producției industriale, prin neutilizarea unor capacități de producție, reducerea timpului de muncă săptămânal (cel mai scăzut din Europa), cu plata unor remunerații, la unele sectoare din economie, mult peste echivalentul muncii prestate; s-a declarat că industria românească trebuie re tehnologizată, fiind în mare parte un morman de fiare vechi, iar conducătorii unităților industriale au fost schimbați cu elemente "fidele" noului regim instaurat după evenimentele din Decembrie 1989;

- ◆ distrugerea în bună parte a unor ramuri industriale și aducerea din import a unor mărfuri la prețuri mult mai mari decât cele indigene și care au invadat piața și absorbit valoarea țării (exemple: zahăr infestat din China, avioane, lână din Australia, în timp ce a oierilor români zace în stoc de ani de zile, etc.);

- ◆ scoaterea la mezat a unor fabrici și uzine, a flotei maritime și de pescuit oceanic, creându-se condiții pentru jafuri de mari proporții, cazuri semnalate zilnic de șase ani de toată presa românească și fără a se lua măsuri de stopare și eliminare a fenomenului;

- ◆ desființarea cooperativelor agricole de producție, în loc de transformarea lor în unități de producție agricolă eficiente, ceea ce a dus la distrugerea șeptelului, a bazei tehnice de mecanizare în agricultură, cu consecințe directe asupra producției, asupra posibilităților de cultivare a pământului, a străngerii recoltelor, apelandu-se apoi la importuri de cereale;

- ◆ distrugerea sistemului național de irigații, care era unul dintre cele mai bune din Europa, cu consecințe dezastruoase asupra recoltelor din câmpia română, băntuită de secetă;

- ◆ declanșarea acțiunii de așa-zisă privatizare, în economie: industrie, agricultură, circulația mărfurilor, transporturi etc., acțiune încă nefinalizată nici după șase ani, în timp ce mastodonții industriali energofobi devorează în continuare resursele materiale și financiare ale țării, adică ale populației. Această acțiune a permis pătrunderea în economie a unor afaeriști verosi, care cu câteva sute de dolari sau la adăpostul unor firme fictive au pus mâna pe unități industriale sau agricole;

- ◆ dughenizarea orașelor cu speculanți, în special a Capitalei, care au dezorganizat sistemul de circulație și consum al mărfurilor, lovind direct în puterea monedei naționale și respectiv în nivelul de trai al populației;

- ◆ neutilizarea cronică a unor capacități de producție sau desființarea lor a determinat apariția șomajului, în special în rândurile tineretului și ale femeilor, din care cauză cele mai valoroase elemente și-au luat lumea

în cap. Preocupările pentru amplificarea și diversificarea producției de bunuri și servicii, respectiv a reconversiei capacităților de producție și recalificare a forței de muncă au fost minime și cu rezultate minore;

- ◆ punerea în circulație a unor sume monetare, necorelată cu asigurarea de mărfuri, produse și servicii pentru populație, cum și liberalizarea prețurilor; restituirea părților sociale prețurilor; plata unor salarii (74 miliarde de lei); plata unor salarii majore (cu 30-40%, fără motivație economică; efectuarea unor cheltuieli enorme pentru sporierea luxului "aleșilor" poporului (mobiliile, autoturismele etc.); au creat o foarte puternică presiune asupra monedei naționale - leul - care a intrat în cădere liberă și inflație galopantă (numai Crans-Montana a costat 24 de miliarde de lei și ce beneficii ne-a adus?);

Desigur că această înșiruire ar putea fi continuată și amplificată cu noi și noi exemple, mai ales dacă am lua în analiză și schimburile economice internaționale și sistemul financiar-bancar, respectiv piața de capital. Important este acum să vedem care sunt cauzele care au generat această involuție a economiei românești în ultimii șase ani, cu consecințe atât de grave asupra vieții poporului român:

- ◆ în primul rând - volens-nolens - trebuie să recunoaștem că pe primul plan se situează neaplicarea Punctului 8 al Declarației de la Timișoara, fapt ce a permis accesul la pârghiile puterii al unor elemente incompetente, avide de putere, dornice de a parveni, prin măsuri populiste și prin denigrarea liderilor opoziției democratice. Cele patru minerade, cu distrugerile pe care le-au produs, constituie probe indubitabile în favoarea afirmației de mai sus.

În decembrie 1989, cei care au ieșit în stradă au smuls stema drapelului național, simbol al orânduirii pe care o contestau. Aceasta înseamnă că au optat cu atâtea jertfe, pentru o schimbare de esență, nu pentru cosmetizare și aducerea în prim plan a nomenclaturii din rândurile doi și trei, în locul celei alungate. A trebuit să treacă șase ani de noi jertfe și umilinte, de noi chinuri și suferințe, pentru ca la 3 noiembrie să se opteze pentru această schimbare, pe care noua nomenclatură nu vrea sau nu poate să o înțeleagă.

Dacă nu vrea sau nu poate să înțeleagă necesitatea unei schimbări de esență în această țară, atunci nu mai este decât o soluție nonviolentă, pentru care să optăm: toți cei ce au avut puteri decizionale, la toate nivelurile din stat și se fac vinovați de dezastrul actual al țării să nu mai aibă dreptul de a ocupa asemenea funcții în următorii patru ani;

- ◆ incompetența, poate și reaua credință (una spune și alta face), minciuna, demagogia populistă, corupția și neluarea în considerare a propunerilor de valoare venite din partea Opoziției, cu toată evidența calității lor, constituie al doilea element al deingroladei actuale a economiei noastre. Este suficient aici de amintit denigrările, până la amenințarea cu moartea a Seniorului, a președintelui moral al României. Nici până astăzi Ion Iliescu nu și-a cerut scuze și n-a retractat minciunile pe care le-a rostit la adresa dănsului. De fapt a mințit el și pe Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea, că s-a restituit greco-catolicilor 185 de biserică și, de fapt, nu s-a primit decât câteva în Banat;

- ◆ insuficiența edificare asupra posibilităților materiale și financiare ale partenerilor de afaceri, ceea ce a ale încheierea unor contracte ex-dubio pentru țară. Asemenea fapte au fost extrem de multe, semnalate de presă, iar unii făptași sunt în cercetare în stare de arest;

- ◆ blocarea la diferite instanțe și nivele a dosarelor privind cele mai grave cazuri de corupție a constituit un stimulente major pentru toți aventurierii și dornicii de înavuțire prin jaf și fără motivație economică.

Iată, deci, că implicații majore în dezastrul nostru material și spiritual actual se constituie la toate nivelele. Societatea civilă în care am crezut la începutul acestui deceniu a devenit Fata Morgana, iar moștenirea pentru viitorul factor de putere, decizie și execuție din stat este deosebit de grea. De aceea se pune problema în această situație atât de complexă ce este de făcut, cu ce trebuie început, pentru a învia producția, a satisface consumul, a reduce șomajul cronic și a stopa inflația, fiindcă de eliminat și de convertibilitate nu poate fi vorba. CDR și-a pregătit în Contractul cu România răspunsuri și măsuri la unele dintre problemele care erau în fața societății românești.

Profesorul V. Jinga de la Academia Comercială din Brașov spunea că: "Garanția formală a drepturilor unei colectivități umane este în legi și instituții (sublin. n.), însă garanția morală și reală este în conștiința vie a poporului și în forța lui politică". Deci, apare în primul rând necesitatea unei schimbări de esență, atât a legilor ce frânează ori anihilează drumul spre economia de piață, cât și a instituțiilor statului, care garantează punerea lor în aplicare. Și pe această traiectorie se înscrie, în primul rând, instituirea dreptului de proprietate, care în Constituția actuală este numai apărât, nu și garantat.

Fără drept de proprietate nu poate exista nici libertate, nici democrație și nici echilibru social. Dreptul de proprietate dat individului îi descătușează forțele creatoare, îl cointerează să se realizeze, atât ca persoană, ca membru al cetății, cât și ca ființă a colectivității naționale și umane.

Dacă legile și instituțiile statului sunt lipsite de prestigiu și organizare, se așază supremația moravurilor și, ca urmare, obligația celor dintâi de a se subordona acestora din urmă", afirmă același distins profesor. Or, moravurile de la noi, în cele mai multe situații, nu sunt din cele mai alese. Balcanismele și răcilele ce au măcinat societatea noastră o jumătate de veac nu pot fi eliminate așa de facil, cu toată originea noastră română, care a dat omenirii cele mai clare, complete și precise norme de drept și de conviețuire socială și cu toată dorința noastră de a intra, cât mai repede, în structurile europene și atlantice. Pentru aceasta trebuie să fim pregătiți nu numai economic, ci și sub aspect civic, moral și spiritual. "Formați caractere! Iată ce ne trebuie!", spunea Regele Carol I și cei șase ani de "democrație originală" ne dovedesc cu prisosință călădă nevoie avem de caractere.

Descentralizarea administrativă, imperios necesară, rațional executată și, prin ea, delegarea autorității în cea mai mare măsură organelor ierarhice inferioare, va constitui un alt element esențial de adâncire și largire a democrației, după atâtea decenii de centralism excesiv. Practica mondială

a demonstrat că: "Centralismul excesiv este scump, ignorant și abuziv; gândește și aplică mecanic, consideră viața uniformă, complicând și întârziind rezolvarea problemelor prin atotputernicia birocratismului".

Centralismul reușește să reducă acțiunile de interes public la o anumită precizie, suficiente și una și alta, pentru a face pe conducătorii administrativi să creadă în existența unui ordin perfect. Centralismul este mai mult preventiv decât activ, preocupat de îndeplinirea formelor și de descărcarea de răspundere; secretul neputinței lui se dezvăluie în dată ce realitatea faptelor și a situațiilor reclamă promptitudinea inițiativelor adaptate la noi împrejurări, accelerarea ritmului și sporierea riscului.

Descentralizarea inițiativelor, împărțirea comenzi și a răspunderilor sunt factori educativi și de progres pe care nici o națiune bine guvernată nu-i poate nesocoti. Descentralizarea presupune unitate în diversitate, cu toate implicațiile majore ce decurg de aici.

Starea infrațională actuală, cu consecințe atât de grave asupra economiei naționale, a fost determinată de lipsa unor reglementări adecvate, din care cauză pe vidul existent fiecare a putut să dispună și să rispească cum a vrut avuția națională. Mă refer îndeosebi la necesitatea adoptării, în regim de urgență, a unor legi organice pentru:

a) apărarea patrimoniului public, așa cum a existat la noi în toate timpurile;

b) controlul averilor, cum a existat acela votat de Parlament în 1932, ca și legea 18 din timpul regimului totalitar. În toate timpurile au existat tentative la avuția națională și tentații de înavuțire fără motivație economică. Astăzi, mai mult ca oricând, trebuie verificat tot ce s-a petrecut în ultimii șase ani și luate măsurile necesare de secularizare a tot ce s-a obținut prin abuz de putere, corupție etc. și reintregit patrimoniul național;

c) lege asupra responsabilității ministeriale, așa cum a fost aceea din 2 mai 1879 și care n-a fost deloc rea.

Toate aceste măsuri legislative ar putea subția puțin pătura infractorilor și a atentatorilor la avuția națională.

Dacă noua conducere a României și avea puterea conceptuală de a reformula legile într-o viziune prospectivă și de a așeza instituțiile statului de drept pe principiile ce decurg din experiența democrațiilor avansate, preluând creator ceea ce s-a dovedit valoros și peren, cu posibilități de implementare condițiilor specifice românești, există certitudinea unei schimbări de esență și în această țară, care se cheamă România. Dacă însă se va practica tactica duplicitară de până acum și ni se va plămădi un nou ghiveci politic, zadarnice vor fi toate speranțele noastre.

Nu este mai puțin adevărat însă că orice capacitate ar avea conducătorii și oricât de perfecte ar fi instituțiile statului, fără o populație conștientă de menirea și obolul său la bunul mers general nu se poate face mare lucru. Mai binele pentru țară stă în mâinile și în sufletul nostru. Noi trebuie să ne ajutăm să ieșim din impas. Nimeni nu ne ajută în mod gratuit, ne-cointeresat. Totul se rezumă, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv, la două cuvinte: VREAU și POT.

Ioan ȘOLDU

Gânduri postelectorale

Alegerile parlamentare s-au încheiat.

Acum îi cunoaștem pe cei care ne vor reprezenta în forul legislativ următor, știm cum s-au desfășurat aceste alegeri, prilej de a ne exprima unele gânduri și de a face numite comentarii în legătură cu ele.

O primă constatare, de altfel deloc surprinzătoare, se referă la faptul că, de această dată, guvernul Văcăroiu nu a irosit ocazia de a încălca legea, prevedându-se, o dată în plus, că este mai presus de lege, deși Constituția noastră prevede clar, categoria, că nimeni nu este mai presus de lege. Constituția României, art. 16, pct. 2).

Încălcare legii, de această dată, s-a manifestat, cel puțin, prin nerespectarea obligației legale de a distribui cărțile de alegător.

Potrivit art. 14, pct. 1 din Legea nr. 68/1992, pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, exercitarea dreptului de vot se face numai pe baza cărții de alegător, iar conform pct. 2 din același articol, un alegător nu poate primi decât o singură carte de alegător.

Deși au trecut 4 ani de la adoptarea legii menționate, și anul acesta alegerile s-au desfășurat fără cărți de alegător, deși, potrivit art. 92, pct. 2 din această lege, până la 31 decembrie 1992, Guvernul trebuia să elibereze tuturor cetățenilor cu drept de vot cărțile de alegător.

Cele concluzii se poate desprinde din cele prezentate? Că, în perioada de după adoptarea Constituției și până în prezent, legea a fost și nu a fost obligatorie, a fost respectată sau nu a fost respectată, în funcție de voința și interesele celor care au gu-

nat țara în această perioadă.

Se pune următoarea întrebare: ce a urmărit guvernul Văcăroiu prin condamnabila lipsă de preocupare de a distribui cărțile de alegător? Oare, prin aceasta, nu s-a încercat influențarea rezultatelor reale ale votului, ca să nu spun de-a dreptul, de a săvârși fraude electorale?

Legea putea fi fraudată în felul următor.

După cum s-a arătat în presă, imediat înainte de alegeri, (de ce tocmai acum?), a fost eliberat un număr mare de adeverințe de identitate. Totodată, se afirmă că s-a putut vota și pe bază de pașaport de serviciu.

Deci, dacă unei persoane care deținea un buletin de identitate i s-a eliberat și o adeverință de identitate sau posedă un pașaport de serviciu, această persoană putea să voteze de două ori. O dată în localitatea de domiciliu și, a doua oară, într-o altă localitate. În felul acesta, una și aceeași persoană putea să beneficieze de două voturi, chiar de trei voturi, dacă deținea un buletin de identitate, un pașaport de serviciu și o adeverință de identitate.

Cred că noua administrație a țării trebuie să manifeste o adevărat respect față de lege și, într-un interval de timp cât mai scurt, să distribuie tuturor cetățenilor cu drept de vot cărțile de alegător, cum de altfel a prevăzut legea încă din anul 1992.

Totodată, la viitoarele alegeri ar trebui să se prevadă că, exercitarea dreptului de vot să se facă pe baza cărții de alegător, însoțită de buletinul de identitate sau de adeverința de identitate, spre a se constata dacă acea carte de alegător aparține persoanei care o prezintă.

Buletinul sau adeverința să fie utilizate doar pentru identificarea acelei persoane, dar exercitarea dreptului de vot să se facă numai pe baza cărții de alegător, așa cum de altfel prevede și legea.

Se mai poate face și altă constatare. Unii dintre membrii guvernului Văcăroiu au candidat și au fost aleși în calitate de deputați și de senatori.

Evident, nimic nu putea să-i împiedice să candideze și să fie aleși. Dar, oare, prin aceasta, cei în cauză nu au încercat să se pună la adăpost, pe baza imunității parlamentare, de consecințele unor fapte, a unor abuzuri și ilegalități săvârșite înainte de obținerea mandatului de deputat sau de senator, în perioada când au deținut funcții în administrație?

Și, cum nimeni nu este, „mai presus de lege”, cred că este nu numai moral, dar și juridic ca aceștia să răspundă pentru faptele pe care le-au săvârșit.

În acest sens, aș propune viitorului Parlament al țării să introducă în Regulamentul Camerei Deputaților și al Senatului prevederi, potrivit cărora, pe baza unor dovezi indubitabile, a unor documente precise, prezentate de Curtea de Conturi, de Parchet sau de alte organe de stat, să se poată ridica imunitatea parlamentară prin votul a jumătate plus unu din numărul deputaților sau al senatorilor prezenți la ședință. Propun acest sistem, deoarece este posibil ca cei în cauză să împiedice, prin diverse mijloace, precum absența de la ședință, obținerea unei alte majorități de exemplu jumătate plus unu din numărul total al deputaților sau al

senatorilor, în scopul de a împiedica ridicarea imunităților parlamentare. Această imunitate nu trebuie să constituie o pavăză, la adăpostul căreia să se sfideze legea.

Recentele alegeri au mai demonstrat, de data aceasta, ceva îmbucurător.

După o jumătate de secol de împilare, de abuzuri și teroare împotriva poporului nostru, acum electoratul a dat dovadă că nu se mai teme de prigoana guvernărilor, manifestând o laudabilă maturitate politică.

Deznădăjduit, dezamăgit de o guvernare incompetentă și coruptă, așa cum s-a arătat deseori în presă, electoratul român și-a îndreptat speranța spre alte formațiuni politice, demne de încredere, care, aflate în opoziție, au apărut întotdeauna interesele poporului nostru. Electoratul, conștient și convins de corectitudinea, sinceritatea și competența acestor formațiuni politice, a decis, prin votul său, să le aducă la cârmă țării.

Fosta conducere a statului, deși a pierdut, a reușit totuși, prin diferite manevre, să obțină un anumit număr de locuri în Parlament, inducând încă o dată, în eroare o parte a electoratului, speculând lipsa de informare politică a acestuia.

După părerea mea, trebuie desfășurată în viitor o susținută activitate de emancipare politică a electoratului, folosindu-se cele mai eficiente modalități de informare a tuturor categoriilor sociale. La viitoarele alegeri trebuie să dispară definitiv ignoranța politică. Fiecare alegător să voteze în deplină cunoștință de cauză.

Dumitru BREZOIANU
Doctor în drept

Nevoia de normalitate

Cincizeci de ani nu înseamnă mare lucru la scara istoriei. Și totuși, pentru România, ultimii cincizeci de ani au însemnat stagnarea cvartalală a tot ce am putea numi viață și dezvoltare normale ale unei națiuni. Sub privirile îngăduitoare ale occidentalului obosit și blezat, sustinți și împinși de la spate de agenții Moscovei, în 1946, comuniștii autohtoni, plasați în poziții cheie, au reușit să acapareze - prin fraudă, bine înțeles - puterea absolută în țara noastră. Din acest moment, pentru aceste personaje - de altfel actori de duzină în piesa tragică în care se va consuma destinul neamului nostru - fraudă, obsesia maladivă a puterii și intoleranța vor deveni literă de lege. Societatea românească va fi divizată forțat: „ei” și „noi”. Pentru „ei” - totul, iar pentru „noi”, doar dreptul de a spune da și mai ales de a aplauda! Cei ce se vor opune - și nu puțini au fost aceia - vor lua drumul, de cele mai multe ori, fără întoarcere al tenișelor comuniste. Întrebat în 1921, ce crede despre comunism, profesorul Gh. Marinescu, cu o înțuiție uluitoare, va declara răspicat: comunismul este o stare de anormalitate, are un caracter patologic și, mai mult, se poate transmite ereditar. „Ei”, ajunși pe culmile unei puteri discreționare, nu vor face, zeci de ani, decât să confirme previziunea profesorului Marinescu.

Chiar dacă mulți români, oameni normali, mai de frică, mai de nevoie, vor căuta să-și procure „răvnitul” carnet de partid, „ei” aveau să știe să-și apere pozițiile și privilegiile nemăsurate. Pentru aceasta, viața politică - în primul rând, economia și mișcarea socială vor fi „înghețate”, modelate într-un proiect aberant, în care orice respirație novatoare va fi imediat înăbușită. Partidul unic, statul partid, activiștii găunoși suiți peste tot, aceiași miniștri, primari, deputați, lozincile stupide, limba de lemn, vor constitui un imens edificiu construit artificial și care avea un singur scop: stagnarea și îndepărtarea României din rândul țărilor civilizate. Pentru a-și asigura perpetuarea propriei specii, „ei” au inventat omul de tip nou - în care „noi” ar fi trebuit să se transformăm! Și, din păcate, mulți dintre „noi”, nu au rezistat presiunilor de tot felul.

Pe aceștia, semenii noștri normali, păcăliți și duși cu vorba ani de zile, s-au bazat „ei”, după ce au confiscat cu abilitate revoluția tinerilor din '89.

Convingeți de circumstanță în patrioți și democrați, au sperat că, sub noua înfățișare, vor putea din nou, să ne țină în lanțuri. Au demonstrat în ultimii șase ani, dacă mai era nevoie, că fraudă, obsesia puterii și intoleranța sunt singurele lor metode de guvernare. Altele nu știu și nici nu vor învăța vreodată.

Au crezut că vor governa în veci și că minciunile lor vor fi crezute în continuare. Numai că figurile lor îmbuibate și luxul în care se scaldă nu au mai fost suficiente pentru a-i face pe Români să uite de sărăcie și de propriile necazuri. Țara s-a trezit. Încet, dar sigur! Viața reală începe să pulseze! Români încep să ridice capul și să observe că, printre ei sunt oameni capabili care pot să conducă mai bine țara aceasta. Oamenii încep să nu mai voteze de frică și mai ales, cu frică! Votul dat CDR acum, înseamnă că România s-a urmat din imobilismul în care „ei” au aruncat-o acum cincizeci de ani. Guvernarea neocomuniștilor cade, își face bagajele, iar marii patrioți își ascund cu grijă „verzișorii” strănși cu atâta osteneală după '90.

Viața politică începe să intre în normalitate. Guvernării vor putea veni, la voința poporului, și vor putea să și plece, tot la voința sa. Ei vor fi, în sfârșit, oameni normali, adevărați funcționari publici, care trebuie să dea scoteală ori când celor care i-au ales. Era timpul să se facă această schimbare, nu se mai putea - a remarcat la ultima conferință de presă a PNTCD, domnul Ion Diaconescu. Schimbarea plutea în aer, devenise vitală pentru viitorul României. Iar oamenii au ales. Votul dat CDR înseamnă marea șansă pentru România de a intra în normalitate. În acea normalitate în care au fost crescuți părinții și bunicii noștri. Și-n care se trăiește în toate țările civilizate.

Dinu GHIA

Orice bun creștin știe că „liber-țugetătorul” Pilat din Pont s-a spălat pe mâini ca semn că-și declină orice răspundere pentru condamnarea lui Iisus Hristos, în care - chipurile - nu avea nici un amestec și nici o vină. De atunci, acest gest a rămas simbolic pentru orice persoană care nu-și asumă răspunderea unor fapte (grave) pe care ar fi putut, dar n-a vrut să le împiedice, de teamă să nu-și pericliteze situația și... scaunul.

Așa a procedat și „liber-țugetătorul” Ion Iliescu care, pentru a rămâne acești șapte ani pe „tronul” de la Cotroceni, s-a „spălat (de mai multe ori) pe mâini”, făcând de răspundere în legătură cu sângele vărsat și în decembrie 1989, și la Târgu-Mureș, și în Piața Universității în iunie 1990, și în

Semnificații ale spălatului pe mâini...

restul Capitalei în septembrie 1991... Dar degeaba, mâinile i-au rămas tot pătate!

Pe de altă parte, orice bun creștin mai știe ceva: La întoarcerea de la o înmormântare, există obiceiul ca oamenii să se spele pe mâini când ajung acasă. Așa am făcut și eu. După ce, la 3 noiembrie, m-am spălat pe mâini la întoarcerea de la „Inmormântarea” dominației pedeserului și a fostei puteri, la 17 noiembrie 1996, m-am mai spălat o dată, când m-am întors de la ceaaltă „Inmormântare”, și anume de la cea a „domniei” lui Ion Iliescu.

Sunt convins că această senzație de înmormântare (în sfârșit) a comunismului și a neocripto-comunismului, n-am avut-o numai eu, ci toți oamenii cinstiți din țara noastră. Și dacă pentru pedeseriști și pentru „tătucl” Ion Iliescu, această înmormântare este un prilej de durere, pentru „Inmormântare” este un prilej de bucurie, pentru că este un cetățean dornic de o schimbare în bine, ea este un prilej de bucurie! Prilej așteptat de atâta amar de vreme și care a permis nașterea unei noi Puteri și care a unei noi Președinții, cu adevărat democratice, ca a unei noi Sfânta Naștere pe care o vom celebra pesre, ca și Sfânta Naștere pe care o vom celebra pesre, ca și Sfânta Naștere pe care o vom celebra pesre, puțin timp, vor pune capăt samavolnicilor anti-cristizilor!

Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a scăpat ce cel rău!

Prof. Gh. CONSTANTIN

Interviu cu domnul Simion BAGDASAR, deputat PDSR de Olt

RĂZBUNAREA VA VENI DIN PARTEA ÎNVINȘILOR

In ziua alegerilor, dl prim vicepreședinte al PNȚCD, Gabriel Tepelea a fost vizitat la sediul partidului de către dl deputat PDSR de Olt Simion Bagdasar care i-a înmănat declarațiile pe care le consemnăm mai jos sub formă de interviu

Cum se poate explica faptul că dumneavoastră nu ați fost trecut pe lista de candidați pentru alegerile parlamentare?

Intr-adevăr, mi-ați adresat o întrebare foarte delicată și dificilă în același timp deoarece necesită un răspuns amplu și bine argumentat, iar spațiul și timpul nu-mi permit să vă prezint situația creată, în mod detaliat, în ciuda numeroaselor fapte și documente existente. Este cunoscut faptul că, după ce am ajutat unele persoane din municipiul Caracal să intre în partid și i-am sprijinit să ocupe funcții de decizie în organizație, aceștia s-au asociat punând pe primul plan interesele lor personale și nicidecum interesele partidului în care s-au zbatut să intre. Mai târziu mi-am dat seama că aceștia au insistat să intre în acest partid numai pentru că PDSR-ul era la putere și le dădea posibilitatea să-și satisfacă interesele personale. Aceștia au abuzat apoi de funcțiile ocupate și au încălcat cu bună știință normele statutare folosind partidul aflat la putere drept un paravan pentru satisfacerea intereselor lor personale și de grup. În toate acțiunile lor au fost sprijiniți de prefectul de Olt, Marin Diaconescu, vicepreședinte cu probleme organizatorice.

Puteți da un exemplu concludent de încălcare a normelor statutare de către conducerea organizației municipale de partid Caracal?

Exemplul cel mai concludent care poate fi dovedit oricând îl constituie modul nestatutar și abuziv de alcătuire a listelor cu candidați pentru consilierii locali. La baza întocmirii acestei liste a stat criteriul clientelar și de rudenie, iar lista a fost întocmită de fostul președinte al organizației pe ascuns și nu într-o ședință de birou, conform statutului PDSR. Abuzul a fost sancționat sever de electorat (Ciobanu Nicolae nu a fost ales primar, iar numărul consilierilor aleși a fost redus drastic).

Au mai existat și alte motive care să determine acest grup sprijinit direct de prefectul Marin Diaconescu să abuzeze de funcțiile ocupate ca să vă îndepărteze?

Știind că au comis abuzuri, aceștia aspirau la obținerea imunității parlamentare și nicidecum la salariul de parlamentar.

Un alt motiv l-a constituit primirea la Cabinetul parlamentar a unor scrisori în care erau relatate diferite abuzuri și ilegalități săvârșite de unele persoane din conducerea PDSR Olt. Întrucât nu era de competența mea să rezolv aceste probleme prezentate în scrisori, le-am înaintat conducerii superioare de partid spre rezolvare. (Dacă voi fi obligat de împrejurări, le voi da publicității).

Ce măsuri au fost luate de conducerea superioară de partid după analiza scrisorilor?

Nu am primit nici un răspuns, nici până acum deși au trecut atâtea luni de zile. Aceasta înseamnă că nu s-a făcut nici o analiză și ca urmare nu s-a luat nici o măsură, fiind totul mușamalizat, ca de obicei, încurajându-se astfel abuzurile și ilegalitățile.

Se știe foarte bine, atitudinea adoptată de dumneavoastră în intervenția făcută în ședința Conferinței Naționale a PDSR-ului din 16 august 1996. Ce v-a determinat să faceți notă discordantă față de ceilalți vorbitori care în cuvântul lor au adus elogiul conducerii partidului și marilor înfapturi?

Eu m-am înscris în acest partid pentru că la înființare i s-a acordat calificativul de partid al incoruptibililor, partid care și-a propus să vină în sprijinul doleanțelor celor mulți. Or eu, chiar prin profesia mea, sunt un adept și un creator de valori morale. Ca urmare, eu m-am ridicat împotriva abuzurilor, corupției și ilegalităților de mai mult timp în urmă, de aproape doi ani și ori de câte ori a fost nevoie (în Conferința județeană din 26 octombrie 1995 când am fost stopat de dl Vasile Văcaru, în Consiliul județean Olt, din 13 iulie 1996 când am fost întrerupt de dl prefect Marin Diaconescu și în cele din urmă pe baza unor constatări și dovezi concludente, am tras un semnal de alarmă chiar în Conferința Națională a PDSR din 16 august 1996 când am fost stopat de însuși președintele PDSR - dl Oliviu Gherman).

În cuvântul meu am atras atenția conducerii superioare de partid asupra necesității luării unor măsuri imediate împotriva corupției, abuzurilor și oportuniștilor pentru a reface imaginea partidului în ochii electoratului, afirmând cu toată responsabilitatea că în caz contrar la viitoarele alegeri, „partidul se va prăbuși cu ei în brațe”, fapt confirmat, de altfel, chiar de alegerile de la 3 noiembrie 1996. De asemenea, eu am dat exemple concrete de abuzuri și ilegalități ale membrilor conducerii PDSR Olt, informând participanții la Conferința Națională despre situația disperată în care mă aflu, deoarece am ajuns victima crezului meu politic. Apărând interesele și prestigiul partidului, am ajuns în situația gravă, ieșită din comun, de a-mi fi amenințată viața și familia, mai mult, am fost chiar agresat, deși toată viața mea am fost cunoscut drept un om echilibrat, cinstit, respectuos, modest, corect și nu am avut dușmani, pentru că eu nu am făcut rău niciodată.

Cum vă explicați că în timpul cuvântului dumneavoastră mulți v-au aplaudat cerând prezidiul și să lase să vorbească, iar alții au ripostat stimulați fiind de intervenția domnului Oliviu Gherman care v-a interzis să mai vorbiți?

Trebuie să recunosc că nu-mi face plăcere amintirea acelor momente cu atât mai mult, cu cât obstrucționarea a venit de la prezidiu și tocmai din partea dlui președinte al partidului, dl Oliviu Gherman care practic a fost admonestat din sală de cei care au cerut să fie lăsat să vorbească. După părerea mea există o singură explicație: cei care au aprobat atitudinea luată de mine împotriva corupției, ilegalităților și oportuniștilor au fost cei cinstiți, corecți, bine intenționați, adepți ai dreptății și ai adevărului, iar cei care au vociferat făceau parte din grupul celor care aveau alte interese, total străine intereselor și prestigiului partidului. Personal, pe aceștia din urmă îi compătimeșc pentru că au rămas tributari vechilor mentalități.

De profesor, nu v-ați gândit că prin această atitudine consecventă adoptată de dumneavoastră în diferite ședințe o să vă creați greutăți la nivelul conducerii partidului și nu o să mai fiți trecut pe lista cu candidați?

Nu este prima dată când mi se pune această întrebare. De altfel, nu sunt un om naiv, am experiența vieții și simțul datoriei dar nu m-a părăsit niciodată încrederea în oameni, în special în cei cu funcții înalte ale căror responsabilități în fața celor mulți sunt cu atât mai mari, mai împovăraătoare. Așa se explică și faptul că pentru mine, declarațiile politice ale dlui Ion Iliescu au constituit suportul moral al tuturor acțiunilor întreprinse de mine. În toate cuvântările dl președinte Ion Iliescu a declarat că partidul trebuie să se bazeze pe oameni demni, cinstiți care se pun în slujba celor mulți.

De asemenea, dl Ion Iliescu a afirmat că nu va candida pe listele PDSR-ului dacă nu se va face o curățare rândurilor lui, promițând că personal va verifica listele cu candidați pentru alegerile parlamentare.

Spre dezamăgirea mea dl Ion Iliescu a făcut chiar recomandări, însă nu s-a implicat și a cedat de fiecare dată. Așa se face că a acceptat să candideze din partea PDSR-ului la președinție deși partidul nu a luat măsuri concrete împotriva celor corupți, necinstiți, care nu se bucură de credibilitate în rândul electoratului.

Mai mult, a acceptat listele cu candidați, fără să facă vreo modificare, motivând că s-a procedat la o primenire. În realitate, au fost înlăturați peste optzeci de deputați, mulți dintre ei fiind membrii fondatori ai PDSR, oameni care munciseră pentru partid și se bucurau de credibilitate în rândul electoratului. Locul acestora a fost

rapoartele depuse de deputați.

Astfel au fost frustrați de un drept al lor care au muncit pentru partid și se bucurau de credibilitate.

Constatând lipsa de voință politică din partea conducerii partidului, în rezolvarea situației deosebite în care mă aflu, cât și a neregulilor existente la nivelul conducerii PDSR Olt am înaintat în memoriu domnului președinte Ion Iliescu, mai mult, am discutat cu dl președinte de câteva ori și mi-a recomandat să depun materialele la Președinție.

Eu le-am depus, dar nici după atâtea luni de zile nu am primit nici un răspuns. În ciuda tuturor speranțelor greutăți nu mi-am pierdut speranța și am apelat printr-o scrisoare, la omenia ce trebuie să caracterizeze o persoană, chiar dacă este președinte. Nici la această scrisoare nu s-a dovedit a fi sensibil la greutățile și la suferințele oamenilor, cu atât mai mult cu

Domnule Președinte

Subscrisorul Bagdasar Simion membru fondator al organizației PDSR-Olt, vicepreședinte al organizației PDSR-olt, deputat în Parlamentul României, vă onor prezenta că începând cu data de 11 noiembrie 1996 îmi dau demisia din PDSR întrucât nu pot fi de acord cu înlocuirea președintelor statutare de către conducerea organizației PDSR a județului, a susținerii împotriva mea și a abuzurilor de putere săvârșite de un grup de persoane aflat sub conducerea directă a prefectului de Olt, Marin Diaconescu.

- Deputat de Olt
- vicepreședinte al org. județene PDSR-olt
Prof. Simion Bagdasar

Domnule Președinte al Organizației Județene a PDSR-Olt.

luat în urma unor manevre de culise de persoane necunoscute electoratului, multe venite de la alte partide, dar care au știut să intre în grația celor care au întocmit listele de candidați, fiind legate de aceștia prin anumite interese total străine partidului.

Deci, la baza listelor a stat criteriul clientelar, pentru că oamenii cinstiți și corecți au fost marginalizați și îndepărtați. Deci, dl președinte Ion Iliescu s-a implicat doar să declare că trebuie să fie promovați cei cinstiți dar nu s-a implicat, așa cum nu s-a implicat nici în luarea unor măsuri împotriva celor corupți.

Drept mulțumire și apreciere pentru munca depusă de deputați în acești ani, conducerea partidului le-a tras acestora și o cacialma politică, cerându-le deputaților să depună rapoarte de activitate pe perioada mandatului. Din felul cum s-a procedat în stabilirea candidaților trecuți pe liste, este clar că nu s-a uitat nimeni peste

cât facem parte din categoria oamenilor care l-au sprijinit ca să fie președinte.

În memoriul înaintat erau prezentate fapte grave ce priveau subminarea economiei naționale și m-a surprins faptul că în fața unor asemenea argumente nu s-a implicat, deși funcția de președinte al țării îl obliga. Cu atât mai mult cu cât memoriul venea de la un parlamentar.

Toate aceste greutăți, nedreptăți și piedici puse în calea adevărului și dreptății cât și amenințările permanente la adresa mea și a familiei mele m-au dezamăgit și mă văd silit să cer protecție noului guvern.

Ca urmare, îmi exprim convingerea că se impune, ca o necesitate obiectivă, schimbarea totală de jos și până la vârf a puterii.

A consemnat
Niculae PARASCHIV